

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2017
Ἄρ. Φύλ. 858-9

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 858-9, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

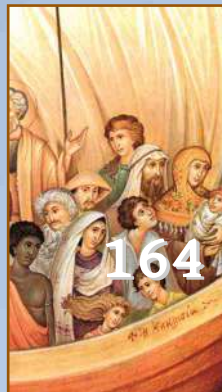
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Για τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Διαχειριστές της Δωρεᾶς	163
Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας	164
Ψαλμός 131ος: Οἱ δύο ὅρκοι (Β΄)	166
Τό Τάμα τοῦ Ἔθνους	168
Μέ κλῆρο τοῦ Χριστοῦ τόν σταυρό	170
Γιά τή φανέλα	172
Ἄπτερη νιότη (ποίημα)	175
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	176
Σφραγίδα βασιλική	178
Ὁ φόβος τῆς ἥττας καί τῆς ἀποτυχίας	180
Ἀναστάσιμη μαρτυρία - ἀγωνιστική διαμαρτυρία	181
Μία φωτογραφία... μύριες ἐλπίδες!	182
Ὁ φλοῖσβος τῆς καρδιάς (διήγημα)	183
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	185
Θανάσιμο διαδικτυακό παιχνίδι	188
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	190

Διαχειριστές της Δωρεᾶς

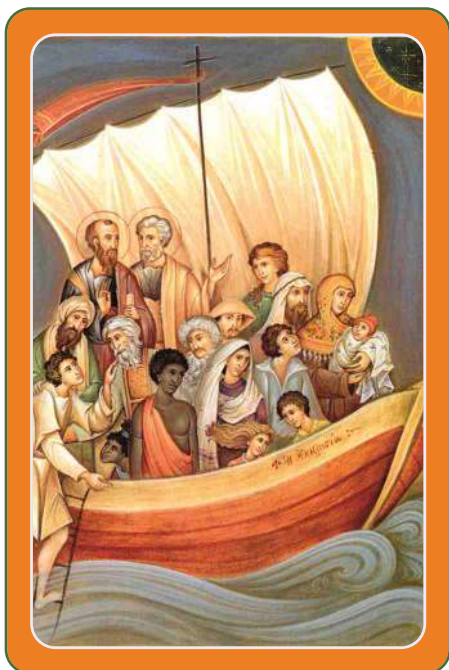
Διαχειριστές της δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ «δωδεκάριθμος φάλαγξ» τῶν ἁγίων δώδεκα Ἀποστόλων, πού τή σύναξή τους γιορτάζουμε τήν 30ή Ἰουνίου, ἀλλά καί οἱ ἅγιοι ἀνάργυροι Κοσμάς καί Δαμιανός, πού τιμῶνται τήν 1η Ἰουλίου.

Ἀπό τόν Θεό, βέβαια, προέρχεται κάθε δωρεά πάνω στή γῆ: ἀπό τή δημιουργία καί τή ζωή τῶν ὄντων μέχρι τή σωτηρία μας. Καί ἡ κορυφή τῶν δωρεῶν, ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀσύλληπτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅτι δίνει γιά μᾶς τόν Μονογενῆ Υἱό του (βλ. Ἰω 3,16). Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐκπληρώνοντας τό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας δίνει «τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Μθ 20,28). Ὡς ὁ ἀληθινός «ἄρτος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ» (βλ. Ἰω 6,32) τρέφει τίς ψυχές καί τίς πλουτίζει μέ τό ἅγιο Πνεῦμα, πού γεμίζει μέ χαρίσματα τήν ὑπαρξή μας, ὥστε μέ μυστικό ἀλλά ἀληθινό τρόπο νά ζοῦμε τήν αἰώνια ζωή, «τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ» (Ρω 6,23).

Ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι πηγὴ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Γιά νά δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτές τίς δωρεές ἀρκεῖ νά ἐνωθοῦν ὀργανικά μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας του. Καί ἡ ἀλήθεια τῆς ὀργανικῆς ἔνωσης πιστοποιεῖται μέ τήν καρποφορία τῆς χάριτος. Γι' αὐτόν τόν σκοπό ἐξάλλου δίνει τή χάρη του ὁ Θεός, γιά νά καρποφορήσει καί ὄχι γιά νά ἐπαναπαύονται σ' αὐτήν οἱ ἀποδέκτες της.

Τό μεγάλο ἔργο τῆς διαχείρισης τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός στοὺς συνεργάτες του, τοὺς ἀποστόλους, καί στή συνέχεια σέ ὅλους ὅσοι εἶχαν τή διάθεση καί τή δυνατότητα νά γίνουν διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας, συνεργοί τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι εὐλογήθηκαν μέ τὰ δῶρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ αὐθόρμητα αἰσθάνονται ἐπείγουσα τήν ἀνάγκη νά τὰ μεταδώσουν καί στοὺς ἄλλους καί μάλιστα δωρεάν, ὅπως συνέστησε ὁ Κύριος (βλ. Μθ 10,8). Δωρεάν κήρυτταν οἱ Ἀπόστολοι τό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου, πρόξενο τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, δωρεάν χάριζαν καί οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι τήν ἴαση τῶν ἀσθενειῶν τοῦ σώματος. Ἀλλά καί κάθε χριστιανός καλεῖται νά θεωρεῖ τὰ ἀγαθὰ του, ὑλικά καί πνευματικά, ὡς πλοῦτη πού αὐτός διαχειρίζεται καί πού τοῦ δόθηκαν γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἄλλων. Ἔτσι θά νιώσει τό «μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πρξ 20,35). Φαντάζεσθε πῶς θά ἦταν ὁ κόσμος ἂν τό βιώναμε αὐτό;

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ κόσμος,
κι ἄς μὴ φαίνεται,
προσβλέπει
στήν Ἐκκλησία.
Διότι μέσα στὸν ὀρυμαγδὸ
τῶν διαψεύσεων
καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων,
μπροστά στὸν γκρεμὸ
τοῦ μηδέν καὶ τοῦ τίποτε,
δέν ὑπάρχει
ἄλλη ἐλπίδα.

Ἡ γιορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς γεννήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ γενέθλια ἡμέρα τῆς.

Εἶπα «γέννησης» καὶ ὄχι «ἱδρυσης», ὅπως συνήθως λέγεται, διότι ἡ Ἐκκλησία δεν εἶναι ἵδρυμα, εἶναι σῶμα, εἶναι ὕπαρξη. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· κεφαλὴ αὐτοῦ τοῦ σώματος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ μέλη του εἶναι οἱ πιστοὶ (βλ. Α΄ Κο 12,27 Ἐφ 1,22-23). Γεννήθηκε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία, δεν ἰδρύθηκε. Γεννήθηκε ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ποὺ χύθηκε στὸν Γολγοθᾶ, γεννήθηκε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ὃχι ἀπὸ τὰ σπλάχνα μιᾶς γυναίκας, ἀλλὰ στὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴν γῆ μας ὡς ἄνθρωπος μέ ἀποστολὴ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώζονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν κατὰρα τῆς ἁμαρτίας, τὸν θάνατο. Δέν εἶναι πρῶτιστο χρέος τῆς Ἐκκλησίας νὰ φροντίζει γιὰ τίς ὑλικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, ὅπως νομίζουν πολλοὶ σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Πρῶτιστο χρέος τῆς εἶναι νὰ κηρύττει Χριστὸν «ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα», καὶ νὰ προσφέρει σ' ὅσους τὸ θέλουν καὶ τῆς τὸ ζητοῦν τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Θά μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιμερίζεται στὰ ἑξῆς:

1. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ εἶναι θεραπευτήριο, ἱατρεῖο, νὰ θεραπεύει, ὅπως εἶπα πρὶν πάλιν, τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτῶση του στὴν Ἐδέμ ἔγινε δέσμιος τοῦ θανάτου τόσο τοῦ πνευματικοῦ ὅσο καὶ τοῦ σωματικοῦ. Αὐτὸ συνέβη διότι διέκοψε μέ δική του εὐθύνῃ τὸν σύνδεσμό του μέ τὴν πηγὴ τῆς

ζωῆς, τόν Θεό. Ἡ συνέπεια αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς του ἦταν νά ἐγκλωβιστεῖ στήν δουλεία τῆς φθορᾶς. Ἡ ψυχὴ του ἔχασε τήν ἄμεση ἐπικοινωνία της μέ τόν Κύριο καί ἔγινε ὑποχείριο τῶν δαιμόνων καί ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ. Τό σῶμα του ἀπώλεσε τήν ζωτική του δύναμη καί παραδόθηκε ἀναπόδραστα στό χῶμα ἀπ' ὅπου προῆλθε. Καί δέν θά ἄλλαζε αὐτή ἡ ζοφερή κατάσταση ἄν δέν σαρκωνόταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός μέ τήν γέννησή του, τόν θάνατο καί τήν ἀνάστασή του συνέτριψε τόν Σατανᾶ καί τόν θάνατο καί χάρισε καί πάλι στόν ἄνθρωπο τήν προοπτική τοῦ παραδείσου. Τό χάρισμα αὐτό τό ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος στήν Ἐκκλησίαν του. Ὅποιος γίνεται μέλος της θεραπεύεται ἀπό τήν φθορά καί νικά τόν θάνατο· «κι ἄν πεθάνει, θά ζήσει» (Ἰω 11, 26). Τά σωστικά φάρμακά της; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τά Μυστήριά της.

2. Ὁφείλει ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι οἰκογένεια. Ἡ μεγάλη οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Νά μνημονεύει διαρκῶς τόν λόγο τοῦ Κυρίου ὅτι εἶναι ὁ πατέρας μας καί μεῖς οἱ γιοί καί οἱ θυγατέρες του (βλ. Β' Κο 6,18). Νά θυμᾶται ὅτι κατά τό Βάπτισμά μας μᾶς ἔχρισε μέ τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι ἀπό τότε γίναμε ἀδελφοί του, ὁ Θεός βλέπει καί ἀναγνωρίζει στά πρόσωπά μας τόν ἴδιο τόν Υἱό του (βλ. Γα 4,6-7· Ἐβ 2,11-12). Νά ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά της σ' ὅλους, χωρίς διακρίσεις. Νά εἶναι ἡ στοργική μητέρα «τῶν φτωχῶν, τῶν συντριμμένων ψυχικά, τῶν αἰχμαλώτων, τῶν τυφλῶν, τῶν τσακισμένων» (βλ. Λκ 4,18-19) καί ὅλων ἐκείνων πού αἰσθάνονται βαρὺ τόν ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας. Νά ἔχει τήν πόρτα της ἀνοιχτή γιὰ τόν καθένα πού θέλει νά τήν πλησιάσει· «αὐ-

τόν πού ἔρχεται σ' ἐμένα δέν θά τόν ἀποδιώξω» (Ἰω 6,37), εἶπε ὁ Κύριός της. Νά παιδαγωγεῖ καί ὅχι νά τιμωρεῖ. Νά μὴν κατακρίνει κανένα· «διότι δέν ἦρθα γιὰ νά καταδικάσω τόν κόσμον, ἀλλὰ γιὰ νά τόν σώσω» (Ἰω 12,47), εἶπε πάλι ὁ Νυμφίος της. Πρότυπό της νά εἶναι ἡ πρώτη ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα τῶν Ἱεροσολύμων, τότε πού «ἡ καρδιά καί ἡ ψυχὴ τοῦ πλήθους ὅσων εἶχαν πιστέψει ἦταν μία» (Πρξ 4,32).

3. Τέλος, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά εἶναι στράτευμα, στρατός εἰρήνης. Νά ἀγωνίζεται, ὥστε νά θριαμβεύει στίς κοινωνίες μας ὁ Χριστός, ὁ «ἄρχοντας τῆς εἰρήνης» (Ἦσ 9,6). Νά πολεμᾷ, ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, σέ πείσμα ὅλων τῶν ἀντιχρίστων, νά ἀπλώνεται ὁλοένα καί περισσότερο. Νά «αἰχμαλωτίζει» συνεχῶς ψυχές γιὰ τόν Κύριο καί νά τίς σώζει ἔτσι ἀπό τήν δυναστεία τοῦ Διαβόλου. Αὐτό δέν εἶναι ἀπλῶς χρέος της. Εἶναι ἀνάγκη της. Ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «(τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου) μοῦ ἐπιβάλλεται ὡς ἀνάγκη. Ἀλίμονό μου ἄν δέν κηρύττω τό εὐαγγέλιο» (Α' Κο 9,16). Ἡ ὅπως εἶπε ἓνας ἐπίσκοπος πού ἀναλῶνεται σ' αὐτόν τόν πόλεμο, «Ἐκκλησία χωρίς ἱεραποστολή εἶναι Ἐκκλησία χωρίς ἀποστολή». Καί τά ὅπλα της σ' αὐτόν τόν ἀγώνα; Ὅπως πάλι λέει ὁ Παῦλος, «τά ὅπλα μέ τά ὁποῖα πολεμᾶμε ἐμεῖς δέν εἶναι κοσμικά, ἀλλὰ ἔχουν τήν δύναμη ἀπό τόν Θεό νά γκρεμίζουν ὀχυρά. Μέ αὐτά ἀνατρέπουμε ψεύτικους ἰσχυρισμούς καί καθετὶ πού ὀρθώνεται μέ ἀλαζονείαν ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Μέ αὐτά αἰχμαλωτίζουμε κάθε σκέψη καί τήν κάνουμε νά ὑπακούει στόν Χριστό» (Β' Κο 10,4-5). Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ

ὑπακοή τῶν ψυχῶν στὸν Κύριο δέν κερδίζεται μὲ τὴν βία καὶ τὸν καταναγκασμό, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐλκύονται ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸ εἶναι τὸ «ὑπερόπλο» τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ δέν εἶναι χρέος λίγων οὔτε μόνο τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν. Εἶναι χρέος ὅλων τῶν πιστῶν. Εἶπα ὅτι οἱ πιστοὶ εἴμαστε τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἄν δέν λειτουργοῦμε ἐμεῖς σωστά, τότε τὸ σῶμα πάσχει. Ἔχουμε λοιπὸν εὐθύνη ἔναντι τοῦ Κυρίου νὰ διατηροῦμε τὸν θησαυρὸ πού κρατᾶμε στὰ χέρια μας ἀκέραιο. Ὅχι μόνο γιὰ τὴν δική μας σωτηρία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Διότι ὁ κόσμος, κι ἂς μὴ φαίνεται, προσβλέπει στὴν Ἐκκλησία. Διότι μέσα στὸν ὀρυμαγδὸ τῶν διαψεύσεων καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, μπροστὰ στὸν γκρεμὸ τοῦ μηδέν καὶ τοῦ τίποτε, δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐλπίδα.

Νά, λοιπὸν, ἡ ἀποστολή μας.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Προσεγγίσεις στὴν Παλαιὰ Διαθήκη

Ψα 131ος: Οἱ δύο ὄρκοι (Β')

Τὴν περιπέτεια τοῦ Θεοῦ πού δέν βρίσκει τόπον' ἀναπαυτεῖ στίς καρδιές μας εἰκονίζον μὲ τὸν πιό παραστατικὸ τρόπο οἱ περιπέτειες τῆς Κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης. Γιὰ καιρὸ περιπλανιόταν, ἀκολουθώντας τὸν ἰουδαϊκὸ λαὸ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο· ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾷ, εὗρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ (στ. 6), σημειώνει ὁ ψαλμωδὸς στὸν 131ο Ψαλμὸ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ κάνει ἐντονώτερη τὴν λαχτάρα καὶ τὴν προσμονή του· εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ (στ. 7). Πότε νὰ ῥθει ἡ ὥρα πού θὰ προσκυνοῦν οἱ πιστοὶ τὸν Θεὸ στὰ ἱερά του σκηνώματα! Μὲ θέρμη παρακαλεῖ ὁ ψαλμωδός· ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου (στ. 8). Χρησιμοποιεῖ τὸ παράγγελμα πού ἔδινε ὁ Μωυσῆς γιὰ νὰ σηκωθεῖ ἡ Κιβωτὸς καὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν περιπλανώμενο λαὸ σὲ νέα μέρη. Ἐκλιπαρεῖ ὅμως νὰ σηκωθεῖ αὐτὴ τὴν φορὰ εἰς ἀνάπαυσιν, νὰ βρεῖ μόνιμη κατοικία ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἅγια Κιβωτὸς του. Τότε οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται (στ. 9). Ὁραματίζεται ὁ ψαλμωδὸς τοὺς ἱερεῖς νὰ ἐπιτελοῦν τότε μὲ λαμπρότητα τὴν θεία λατρεία καὶ νὰ προσφέρουν τὴν ποθητὴ δικαίωση, ἐνῶ οἱ εὐσεβεῖς θὰ ἀπολαμβάνουν ξεχω-

ριστή ἀγαλλίαση. Τά πολλά πλημμελήματα, ὥστόσο, καθιστοῦν τόν Ἰσραήλ ἀνάξιο τέτοιων δωρεῶν. Γι' αὐτό γίνεται καί πάλι ἀναφορά στόν ἐκλεκτό δοῦλο τοῦ Θεοῦ Δαβίδ. Γιά χάρη του ἄς μήν ἀποστραφεῖ ὁ Κύριος ὁποιονδήποτε διάδοχο καθίσει στόν θρόνο του· ἔνεκεν Δαβίδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου (στ. 10).

Γιά χάρη τοῦ Δαβίδ, πράγματι, ὁ Θεός χάρισε στόν λαό του περίλαμπρο ναό. Δέν ἀξιώθηκε, βέβαια, νά τόν οἰκοδομήσῃ ὁ ἴδιος, ἀλλά ὁ γιός του Σολομώντας. Τοῦ τό ἐξήγησε ὁ Θεός: Ἐξαιτίας τῶν πολέμων τά χέρια του εἶχαν βουτηχτεῖ στό ἀνθρώπινο αἷμα. Δέν ταίριαζε, λοιπόν, αὐτός νά οἰκοδομήσῃ τό σπίτι τοῦ Θεοῦ. Ἐντούτοις, πόσο θαυμαστά ἀπαντᾷ ὁ Θεός σέ ἱερούς πόθους! Δέν ἔκτισε, βέβαια, ὁ Δαβίδ τό οἰκοδόμημα τοῦ ναοῦ, πού πολλές φορές βεβηλώθηκε καί κατακτιήθηκε, ἀλλά ἀνήγειρε γιά τόν Θεό ναό ἀπόρθητο, ἱερό προσκύνημα γιά μυριάδες εὐλαβεῖς προσκυνητές: τόν ναό τῆς μετανοίας! Σ' αὐτόν εἰσέρχονται καί γονατίζουν καί προσεύχονται μέ δάκρυα οἱ εὐσεβεῖς, αἰῶνες τώρα, ἀπ' ὅλες τίς γωνιές τῆς γῆς. Δέν ἦταν ἓνα ἀπλό προσωπικό γεγονός ἡ μετάνοια τοῦ Δαβίδ, ἀλλά μιά ἱστορική πραγματικότητα, μιά κατάσταση μέσα στήν ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἓνα πνευματικό οἰκοδόμημα, ὅπου βρίσκουν παρηγοριά καί ἐνθάρρυνση χιλιάδες καί μυριάδες ἁμαρτωλοί μέσ στους αἰῶνες.

Κι ἓναν δεύτερο ναό ἔκτισε ὁ Δαβίδ. Ναί, ξεπερνᾷ ὁ Θεός τίς προσδοκίες μας, σάν βλέπει μέσα μας πόθους γιά τ' ὄνομά του! Ὁ δεύτερος ναός εἶναι οἱ ψαλμοί του, πού ἀποτελέσαν τό κύριο περιεχόμενο τῆς λατρείας στόν ναό τοῦ Σολομώντος. Τό ὠραιότερο στόν ναό δέν ἦταν ἡ καλή ξυλεία, τό καθαρό χρυσάφι, τά πολύτιμα πετράδια... Πολυτιμότερο καί ἀκριβότερο ἀπό ὁποιοδήποτε σκεῦος καί ἀπό τήν ὁποιαδήποτε ἄλλη θυσία ἦταν ἡ θυσία τῆς καρδιάς, ὁ αἶνος τῶν χειλέων πού πρόσφεραν οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευῖτες καί ὁ λαός, καθώς ἀπήγγελλαν καί ἔψαλλαν τούς ψαλμούς τοῦ Δαβίδ. Ἀκόμη καί σήμερα, ἐνῶ ὁ παλαιός ναός καταργήθηκε, στόν νέο Ἰσραήλ, στήν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας κατέχει τήν πρώτη θέση τό βιβλίο τῶν Ψαλμῶν.

Ἔτσι, ἐνῶ εἶναι γνωστός ὁ ναός τῶν Ἰουδαίων ὡς ναός τοῦ Σολομώντος, στήν συνείδηση τοῦ λαοῦ πού ψάλλει τόν 131ο ψαλμό ἀλλά καί ὅλων τῶν πιστῶν ὁ ναός συνδέεται στενότερα μέ τόν Δαβίδ. Φανερώνει καί μ' αὐτό ὁ καρδιογνώστης Θεός πῶς ὅταν μιά ψυχὴ καίγεται ἀπό τόν πόθο νά ἱερατεύσῃ, νά τόν λατρεύσῃ, νά ἱεουργήσῃ καί νά δουλέψῃ γιά τ' ὄνομά του, θά τῆς δείξει δρόμους -ἀπρόσμενους κάποιες φορές- γιά νά ἱκανοποιήσῃ τούς πόθους καί τίς μυστικές λαχτάρεις... «Ἀεὶ τῇ προαιρέσει τὸν μισθὸν ὁ Θεὸς ὀρίζει ἐῴωθε», σημειώνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος.

Στέργιος Ν. Σάκκος

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Στίς 31 'Ιουλίου τοῦ 1829 ἡ Δ' Ἐθνο-
συνέλευση κατέγραψε στό Ἡ' ψήφισμά
της τό λεγόμενο «Τάμα τοῦ Ἔθνους».

Δηλώνεται σ' αὐτό ὅτι μόλις τό ἐπι-
τρέψουν οἱ συνθῆκες θά ἀνεγερθεῖ ἱερός
ναός «ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος τιμώμε-
νος» σέ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης γιά τή
θεία βοήθεια κατά τή διάρκεια τῆς ἐπα-
νάστασης. Ἦταν τότε κυβερνήτης ὁ Ἰω-
άννης Καποδίστριας. Τόν λαμπρό ἐκεῖ-
νον ἄνδρα, τόν κορυφαῖο τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς διπλωματίας καί προσηλωμένο στήν
πατροπαράδοτη πίστη, δολοφόνησαν
δύο ἔτη ἀργότερα οἱ ὑπηρέτες ξένων
συμφερόντων, ἐκτελεστές καί ἠθικοί αὐ-
τουργοί!

Ποιός ἀπ' ὅλους ὅσοι ἄσκησαν τήν
ἐξουσία μετά τόν Καποδίστρια διέθετε τό
πνευματικό ἀνάστημα, ὥστε νά στοχα-
στεῖ τήν ὀφειλή τοῦ ἔθνους νά ἀνεγείρει
τόν ναό, πού ἦταν πόθος τῶν ἀγωνιστῶν
τοῦ '21; Ὑποταγμένοι ἅπαντες στίς ὑλι-
στικές ἰδεολογίες πού εἰσήγαγαν οἱ «δια-
φωτισμένοι» ὁμογενεῖς, ὅχι μόνο δέν δι-
έθεταν τή διάθεση νά ἐκπληρώσουν τό
τάμα, ἀλλά, ἀπεναντίας, κατέβαλαν ἐρ-
γώδεις προσπάθειες ὥστε νά κάμψουν
τίς ἀντιστάσεις τοῦ λαοῦ καί νά τόν σύ-
ρουν μακριά ἀπό τήν πατροπαράδοτη

πίστη, βάλλοντες εὐκαίρως ἀκαίρως κα-
τά τῆς Ἐκκλησίας!

Τίθεται βέβαια καί τό ἐρώτημα: Ἐπέ-
τρεψαν κάποια ἐποχή οἱ συνθῆκες τήν
ἐκπλήρωση τοῦ τάματος; Πότε ἔλειψαν
οἱ ἀναστατώσεις, ἐξωτερικές (πόλεμοι)
καί ἐσωτερικές (πτωχεύσεις), ὥστε νά
καταστεῖ δυνατή ἡ ἐκτέλεση τοῦ ἔργου;
Τό ἐρώτημα εἶναι ἄκρως ὑποκριτικό καί
παραπλανητικό. Ἡ λαϊκή εὐσέβεια συνε-
τέλεσε στήν ἀνέγερση πληθώρας ναῶν.
Μεγάλες δωρεές καί τό δίλεπτο τῆς χή-
ρας συνετέλεσαν, ὥστε νά ἔχουν ὅλες οἱ
πόλεις μας περικαλλεῖς ναούς, ἀρκετοί
ἀπό τούς ὁποίους ἀντικατέστησαν πα-
λαιωμένους ἢ κατεστραμμένους ἀπό τή
βαρβαρότητα τῶν κατακτητῶν. Βέβαια
αὐτοί δέν ἀνοικοδομήθηκαν σέ σύντομο
χρονικό διάστημα. Κάποιων μάλιστα ἡ
ἀνέγερση κράτησε καί περισσότερο ἀπό
μία γενιά. Ἡ μεγάλη εὐθύνη τῆς Πολι-
τείας, πρωτίστως, καί τῆς Ἱεραρχίας,
δευτερευόντως, εἶναι ὅτι δέν κατέστη
ἀκόμη δυνατή οὔτε ἡ τοποθέτηση θεμε-
λίου λίθου γιά τόν ναό τοῦ Σωτῆρος! Ἄν
αὐτός εἶχε τεθεῖ, ὁ περικαλλής ναός θά
εἶχε ἐγκαινιαστεῖ πρὶν ἀπό πολλές δεκα-
ετίες.

Ἀναφέρεται ὅτι κατά καιροῦς ἔγιναν

κάποιες κινήσεις προς έκπληρωση του τάματος. Μία εξ αυτών κατά την έκκλιση από την έναρξη της επανάστασης. Όμως τότε η χώρα μας δοκιμαζόταν λόγω του θλιβερού διχασμού και της έκστρατειας στη Μικρά Ασία προς έξυπνωση των συμφερόντων των «συμμάχων» μας. Ακολούθησε με πολλές τυμπανοκρουσίες ή διακήρυξη της θέλησης για πραγμάτωση του έργου από τη δικτατορική κυβέρνηση της επταετίας, αλλά άνευ αποτελέσματος.

Η μεταπολίτευση θα μείνει στην ιστορία ως η περίοδος του εκχυδαϊσμού του δημοσίου και οικογενειακού βίου. Με περισσό πάθος όλες οι «έκσυγχρονιστικές» δυνάμεις στράφηκαν όχι μόνο κατά των ιεραρχών, που δεν στάθηκαν στο ύψος του λειτουργήματός τους και έπλεξαν τό εγκώμιο των «έθνοσωτήρων», αλλά και κατά της Εκκλησίας του Χριστού. Ήθικες αξίες σαρώθηκαν, η οικογένεια βάλλεται μέχρι αφανισμού, η αποϊεροποίηση καλπάζει και η χώρα καταρρέει υπό τό βάρος των κριμάτων εξουσίας και λαού, που χειροκρότησε και εξακολουθεί να χειροκροτεί την αποδόμηση από τους κρατούντες κάθε υγιούς στοιχείου της παραδοσιακής ελληνικής κοινωνίας.

Τό 2012 ή Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας μας έλαβε την απόφαση να άνεγείρει μεγαλοπρεπή καθεδρικό ναό, αφού στάθμισε τίς πνευματικές άνάγκες του όρθόδοξου ελληνικού λαού και τό γεγονός ότι «όλες οι όρθόδοξες εκκλησίες, κατά την παρελθούσα δεκαετία και έν μέσω δυσμενεστάτων οικονομικών και κοινωνικών προϋποθέσεων και όρων, έχουν άνεγείρει υπό τή μορφή τάματος

πериκαλλείς καθεδρικούς ναούς μέ έντυπωσιακές οίκοδομικές έγκαταστάσεις». Ασφαλώς αυτό δέν συνιστά έκπληρωση του τάματος του έθνους, άν και δέν είδαμε έκτοτε κάποια κίνηση προς πραγμάτωση του σκοπού. Τό χρέος παραμένει της Πολιτείας. Τό θλιβερό είναι ότι κατά τίς πρόσφατες δεκαετίες, όταν έρρευσε πακτωλός χρημάτων στη χώρα μας, διαμορφώθηκαν όπωςδήποτε οι συνθήκες για την έκπληρωση του τάματος. Όμως οι κυβερνήσεις υπήρξαν έχθρικές προς την πίστη του λαού μας και οι φωνές των απογόνων των πρωταγωνιστών της έθνεγερσίας είναι ασθενικές. Έτσι κατήντησε ή Πολιτεία άντί του ναού του Σωτήρος Χριστού να χρηματοδοτήσει, μέ διευρυμένη πλειοψηφία της Βουλής, την άνέγερση μουσουλμανικού τεμένους στην πρωτεύουσά μας! Μάλιστα «σοβαρές» έφημερίδες τόνισαν τό άκαιρο της πρόσφατης έρώτησης σχετικά μέ τό άνεκπλήρωτο τάμα βουλευτών, αφού ή Αθήνα ασφυκτιά από την έλλειψη πρασίνου και ό λαός μας δοκιμάζεται από την άνέχεια.

Καθώς οι άσκοϋντες την έξουσία εξακολουθούν, μέ τή στήριξη της διάνοησης και των μέσων ένημέρωσης, να πολεμούν την Εκκλησία, μέ την άνοχή της Ίεραρχίας της, τό δημόσιο χρέος θά διογκώνεται και ό λαός θά όδηγεϊται πιο βαθιά στη φτώχεια και στην έξαθλίωση. Θά συνέλθουμε και θά συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε έμπαϊχτες του Θεού; Άν όχι, άς άναμείνουμε να μάς βρουν και άλλα δεινά.

Άπ. Παπαδημητρίου

Μέ κλῆρο τοῦ Χριστοῦ τόν Σταυρό

Νύχτα καί μέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀλιεύει ψυχές γιά τόν οὐρανό. Τρεῖς αἰῶνες περίπου ἀπό τή λυτρωτική θυσία του στόν Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ, μέσα στό δυνατό φῶς μιᾶς ἀστραπῆς ἀποκαλύφθηκε ἡ ἐσταυρωμένη μορφή του στόν μανιασμένο εἰδωολάτρη Νεανία, δούκα τῆς Ἀλεξάνδρειας.

Ἦταν μία νύχτα τοῦ 290 ἔξω ἀπό τήν Ἀπάμεια τῆς Συρίας. Μέ αὐστηρή ἐντολή τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ ὁ δούκας ἔσπευδε νά συλλάβει ὅλους τούς πιστούς ὁπαδούς τοῦ Ἐσταυρωμένου, νά ἀρπάξει τά ὑπάρχοντά τους, νά τούς βασανίσει, νά τούς οδηγήσει σέ ἐπώδυνο θάνατο.

Ὁρμητικός καί ἀσταμάτητος ὁ διώκτης τῶν χριστιανῶν. Εὐγενής ὁ μέγας ἀντίπαλός του. Τόν ἀνέκοψε μέ σεισμό καί κεραυνούς. Ἐσκυψε μέ συμπάθεια πάνω του: «Νεανία, ποῦ θέλεις νά πᾶς καί ἐναντίον ποιανοῦ μάχεσαι;». «Ποιός εἶσαι, Κύριε; Δέν μπορῶ νά σέ καταλάβω». Φάνηκε τότε ἕνας κρυστάλλινος Σταυρός κι ἀκούστηκε καί πάλι ἡ φωνή: «Ἐγώ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἐσταυρωμένος, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ». Ἡ τρίτη ὥρα τῆς νύχτας ἔγινε ἡ εὐλογημένη «δεκάτη ὥρα» τῆς μεταστροφῆς, τῆς ἀλλοίωσης, τῆς ἀγαλλίασης. Εὐφρόσυνη ἡ συγκατάθεση τοῦ Νεανία στήν κλήση τοῦ οὐράνιου Νυμφίου. Καινούργια ζωή μέ ἕνα τρόπαιο καί ἕναν κλῆρο μαζί: τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ.

Στή Σκυθόπολη ἕνας χρυσοχόος, ὁ Μᾶρκος, τοῦ φιλοτέχνησε κρυφά ἕνα Σταυρό. Ὅπλο του ἔγινε στήν Ἀλεξάνδρεια ὅπου βάρβαροι Ἀγαρηνοί ἔμπαιναν ἐχθρικά μέσα στήν πόλη καί ἀτίμαζαν τά κορίτσια. Νίκησε ὁ Σταυρός. Ἐγινε ἡ ἀσπίδα πού ἀσφάλισε ὅλες τίς νεαρές κοπέλες καί ὁ κραταιός φρουρός πού χάρισε τή νίκη στόν στρατό τοῦ, χριστιανοῦ πιά, δούκα. Ἐμειναν ὅλοι ἀβλαβεῖς.

Δοξάζει ὁ Νεανίας τόν ἕνα Βασιλιά καί Δεσπότη του γιά τή νίκη. Μέσα στό περίτεχνο παλάτι του γκρεμίζει τά μικρά ξόανα μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια τῆς εἰδωολάτρισας μητέρας του. Ἐξοργισμένη ἡ συγκλητική Θεοδοσία τόν κατήγγει-

λε στον αὐτοκράτορα Διοκλητιανό.

Ἀπεσταλμένος τοῦ αὐτοκράτορα ὁ ἀγριότατος ἡγεμόνας τῆς Παλαιστίνης Οὐλίωνας ἐπισκέφτηκε τὸν δούκα στό παλάτι του καί τοῦ παρέδωσε τὰ βασιλικά γράμματα μέ τιμή καί σεβασμό. Μέ ἀνδρεία ὁ Νεανίας, μόλις εἶδε τό περιεχόμενό τους, τὰ ξέσχισε. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς ὁμολογίας. «Εἶμαι χριστιανός. Πράξε ὅπως σέ πρόσταξαν». «Εὐλαβοῦμαι τὴν εὐγένειά σου», τὸν καλόπιασε ὁ ἡγεμόνας, «σέ συμβουλεύω νά κάνεις ὅτι θυσιάζεις, γιὰ νά φανεῖ ὅτι τέλεσες τό πρόσταγμα τοῦ βασιλιά». Μεγαλόπρεπα ἀπέθεσε τό διάσημο τῆς ζώνης του ὁ θεόφρων Νεανίας: «Εἶμαι δοῦλος τοῦ Ἑσταυρωμένου. Τὸν προσκυνῶ ὡς Θεοῦ ἀληθινό. Δέν θά θυσιάσω, θά θυσιάστῳ».

Δεμένος ὁδηγήθηκε στήν Καισάρεια τοῦ Φιλίππου. Τὸν κρέμασαν μπροστά στά μάτια τοῦ λαοῦ καί τοῦ καταξέσχιζαν τίς σάρκες. Ἡ δοξολογία τοῦ μάρτυρα συνεχής: «Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός μου!». Μέσα στή φυλακή λαμπρός, καρτερικός. Τό μεσονύκτιο τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Ἀπρόοπτα τοῦ χάρισε ἓνα καινούργιο ὄνομα, ἀφοῦ τὸν ράντισε μέ νερό: «Προκόπιος θέλω νά ὀνομάζεσαι, γιὰ νά προκόβεις προσφέροντας ποίμνιο στόν Πατέρα μου. Ἀνδρίζου! Ἔχε δύναμη!». Τὰ δεσμά ἔπесαν καί οἱ πληγές θεραπεύθηκαν.

Μέ τὴν ἀνατολή τῆς ἡμέρας, ὡς «ἄστρον λελαμπρυσμένον» τὸν ἀντίκρυσαν οἱ διώκτες του. «Τὸν θεράπευσαν οἱ θεοί», εἶπαν καί τὸν ὁδήγησαν στόν εἰδωλολατρικό ναό μέ τὴν ἐλπίδα νά τοὺς προσκυνήσει. Ἐμεινε μόνος του στόν ναό νά προσεύχεται. Ὅλα τὰ εἰδῶλα καταθρυμματίστηκαν μπροστά στόν τύπο τοῦ νικοποιοῦ Σταυροῦ. Ἀρχισαν νά λειώ-

νουν καί σάν νερό χύθηκαν ἔξω ἀπό τὸν ναό. Τὰ «θράση τῶν ἐχθρῶν» κατατροπώθηκαν. Οἱ παρόντες γεμάτοι ἔκπληξη κραύγαζαν: «Θεέ τῶν χριστιανῶν, βοήθησέ μας». Οἱ δύο δικαστές καί οἱ στρατιῶτες ἔγιναν χριστιανοί. Μαζί τους καί δώδεκα συγκλητικές γυναῖκες καί ἡ μητέρα τοῦ μάρτυρα πῆραν τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καί ἔσπευσαν νά τὸν προῦπαντήσουν στή χαρά τοῦ Παραδείσου.

Μπροστά στόν νέο ἑπαρχο Φλαβιανό μέ θάρρος συνέχιζε νά ὁμολογεῖ ὁ Προκόπιος ὑπομένοντας φρικτὰ βασανιστήρια. Παρέμεινε ἀήττητος, ὥσπου μέ ἐντολή τοῦ ἐπάρχου ἔκοψαν τὴ μακαρία κεφαλὴ του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἀθλοφόρε ἅγιε τοῦ Θεοῦ, «ὡς προκόπτων ἐν Θεῷ, πάντας πρέσβευε προκόπτειν... ἐν θεαρέστοις ὁδοῖς καί θεαίαις πράξεσιν εὐαρεστοῦντας Αὐτῷ».

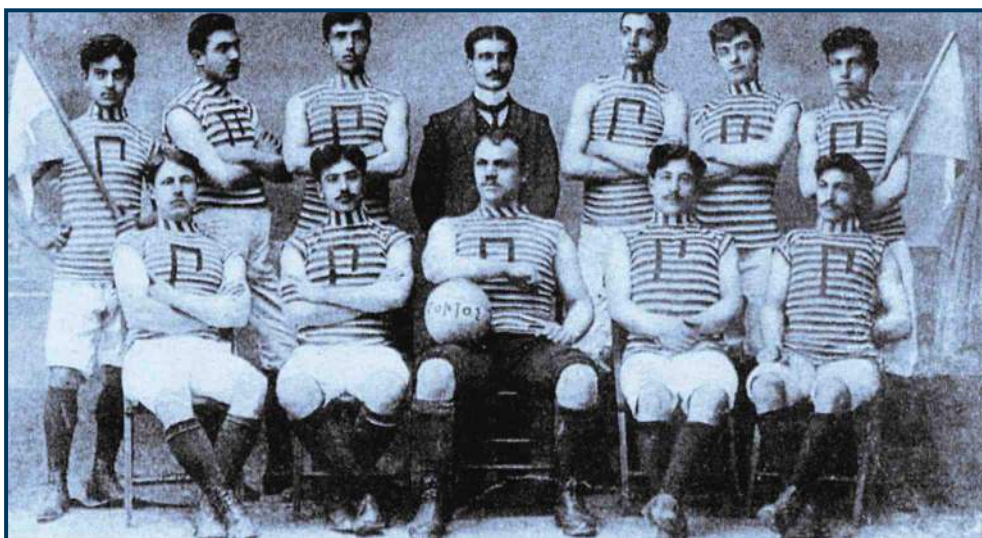
Ὁ ἅγιος Προκόπιος δέν ἔρχεται στό προσκήνιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς μόνο στίς 8 τοῦ Ἰουλίου πού εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης του. Τό ὄνομά του ἀκούγεται στήν ἱερολογία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, ὅπου ἡ Ἐκκλησία μας εὐλογεῖ τοὺς νεονύμφους καί εὐχεται ἡ Ἁγία Τριάδα νά τοὺς παράσχει «προκοπὴν βίου καί πίστεως».

Στούς δίσεκτους καιροὺς μας πού κάθε οἰκογένεια ἀποζητᾷ θεμέλιο καί στέγη, ἅς τὴν προστατεῦει ἀθόρυβα ὁ ἅγιος Προκόπιος. Ἀρχοντικός καί γενναῖος, ὅπως ἔζησε, νά ἐνισχύει στήν πίστη καί στήν ὑπομονή ὅσους ὁ Κύριος ἐνώνει μέ τό μυστήριό τοῦ Γάμου. Μέ τὴν εὐχή του ὁ κοινός ζυγὸς τοῦ Σταυροῦ νά ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ἀνάσταση.

Οὐρανοδρόμος

Γιά τη φανέλα

Ποδοσφαιρική ομάδα «Πόντος»

Άγώνας ποδοσφαίρου στο σχολείο... Στο άκουσμα της ανακοίνωσης οι μαθητές ήλεκτρίζονται! Ξεκινούν άμέσως οι έτοιμασίες και τά σχέδια, τό στήσιμο της ομάδας, τά όνειρα... Σκέφτονται νά φτιάξουν έγκαιρως και αντίστοιχες φανέλες... Κάποιοι καλλιτέχνες στά τελευταία θρανία ήδη σχεδιάζουν και τή στάμπα πού θά έχουνε! Όνειρεύονται τήν ώρα πού θά μπούν στο γήπεδο, ήδη κάποιοι κρατούν στά χέρια τους τό κύπελλο...

Κι εγώ μέσα στην προετοιμασία και στην ανυπομονησία τους προσπαθώ νά βρω τρόπους νά τραβήξω τό ενδιαφέρον τους στο μάθημα της Ιστορίας! Μέσα στην αναζήτησή μου στο διαδίκτυο ό τίτλος ενός κειμένου, «Απαγχονίστηκαν για νά τιμήσουν τή φανέλα τους», μέ προκαλεί νά τό διαβάσω και τήν επόμενη ημέρα ξεκινώ τό μάθημα μέ τήν παραπάνω φωτογραφία και τό άρθρο, πού περιμένω ότi θά τούς συγκινήσει:

«Αυτοί αληθινά ήτανε πραγματικοί ήρωες του ποδοσφαίρου. Ήταν παιδιά της γής του Πόντου. Δέν έπαιξαν ποτέ σε μεγάλες διοργανώσεις. Δέν λατρεύτηκαν ποτέ σαν θεοί από τό άφιονισμένο πλήθος, δέν είδαν ποτέ τούς όπαδούς νά γεμίζουν πλατείες και νά κλείνουν δρόμους για νά εκδηλώσουν τήν ύποστήριξή τους, για νά τιμήσουν τήν ομάδα τους.

Ό Έλληνικός Άθλητικός Σύλλογος Μερζιφούντας "Πόντος" ιδρύθηκε τό 1903 από μαθητές και αποφοίτους του Κολεγίου "Ανατόλια", τό όποιο τό 1924 διέκοψε τή λειτουργία του και μεταφέρθηκε στή Θεσσαλονίκη, όπου και λειτουργεί ως σήμερα. Στή διοίκηση του "Πόντου" συμμετείχαν τόσο οι μαθητές όσο και οι καθηγητές του Κολεγίου και ή δραστηριότητά του άφορούσε στους τομείς του άθλητισμού, του πνεύματος, της τέχνης. Επίσης, ό Σύλλογος διοργάνωνε έρασιτεχνικές θεατρικές παραστάσεις, δημι-

ούργησε εξαιρετική βιβλιοθήκη, ενώ τό 1910 ανέλαβε τήν έκδοση του περιοδικού “Πόντος- Μηνιαίον δημοσίευμα φιλολογικόν, ἐπιστημονικόν καί παιδαγωγικόν”.

Στίς τελευταῖες ἐκλογές, πού ἔγιναν τόν Μάιο τοῦ 1920, στό ἀξίωμα τοῦ προέδρου ἀναδείχθηκε ὁ καθηγητής Δ. Θεοχαρίδης, στή θέση τοῦ ἀντιπροέδρου ὁ Χαραλάμπος Εὐσταθιάδης, γραμματέας ὁ Ἀναστάσιος Παυλίδης, ταμίας ὁ Συμεών Ἀνανιάδης, καί ὑπεύθυνος γιά τό ἀθλητικό τμήμα ὁ Γρηγόριος Τσακάλωφ. Ὁ ταμίας καί κορυφαῖος ἀθλητής τοῦ συλλόγου Συμεών Ἀνανιάδης ἦταν πολύ καλός δρομέας ταχύτητας καί φιλοδοξοῦσε νά σπάσει τό παγκόσμιο ρεκόρ τῶν 100 μέτρων. Ὅλοι τους ὀχτώ μῆνες ἀργότερα συνελήφθησαν ἀπό τοὺς Τούρκους καί, μέ ἐξαίρεση τόν Τσακάλωφ ὁ ὁποῖος ἦταν ρώσος πολίτης, δολοφονήθηκαν στήν Ἀμάσεια τό καλοκαίρι καί τό φθινόπωρο τοῦ 1921.

Στίς 12 Φεβρουαρίου 1921 οἱ Τοῦρκοι περικύκλωσαν τό “Ανατόλια”. Ἀρχικά ἔψαχναν γιά ὄπλα καί ἐκρηκτικά καί στή συνέχεια, ἀφοῦ δεν βρῆκαν τίποτα, κατευνήθησαν στό γραφεῖο τοῦ προέδρου τοῦ Κολεγίου Τζ. Γουάιτ. Ἐκεῖ οἱ Τοῦρκοι εἶδαν δύο χάρτες πού ἀπεικόνιζαν τήν περιοχή τοῦ Πόντου, σύμφωνα μέ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες καί τοὺς Ρωμαίους. Ἡ εὕρεση τῶν χαρτῶν ὁδήγησε τοὺς Τούρκους νά ζητήσουν νά δοῦν τή βιβλιοθήκη τοῦ συλλόγου “Πόντος”. Στή βιβλιοθήκη ὑπῆρχαν ἑκατοντάδες βιβλία στήν ἑλληνική καί εἰδικότερα στήν ἀρχαιοελληνική γλῶσσα, ἔργα κλασικῶν συγγραφέων τυπωμένα τά περισσότερα στήν Ἀθήνα. Ἀνάμεσά τους βρῆκαν καί ἓνα σημειωματάριο μέ τίς δραστηριότητες τοῦ Συλλόγου, τό ὁποῖο θεωρήθηκε “ἐπαναστατικό”. Ἡ φωτογραφία τοῦ ποδοσφαιρικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου ἐρέθισε ἀκόμη

περισσότερό τοὺς Τούρκους. Οἱ ἀθλητές τῆς ποδοσφαιρικής ὁμάδας “Πόντος” εἶχαν τά χρώματα τῆς γαλανόλευκης στίς φανέλες τους -ἄσπρες καί μπλέ ὀριζόντιες ρίγες- καί τό γράμμα “Π” στό στήθος. Αὐτό θά ἀποτελέσει τή βασική κατηγορία τῶν Κεμαλικῶν, οἱ ὁποῖοι θά ὁδηγήσουν τήν ἴδια μέρα τοὺς Ἕλληνες ἀθλητές στό “δικαστήριο” μέ τήν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1921 θά ἀπαχονιστοῦν στήν Ἀμάσεια.

Σιγή στήν τάξη... Κάποια μάτια βούρκωσαν. Κοιτῶ τοὺς μαθητές ἔναν ἔναν καί μέ δάκρυα στά μάτια ρωτῶ:

-Στ’ ἀλήθεια, παιδιά, μιᾶνε γιά αὐτούς τοὺς ἥρωες τοῦ ποδοσφαίρου καί τῆς πατρίδας στίς δεκάδες τηλεοπτικές καί ραδιοφωνικές ἐκπομπές; Μήπως τοὺς ἀναφέρουν σέ ἓνα μονόστηλο οἱ δεκάδες ἀθλητικές ἐφημερίδες ἢ τά ἀτελείωτα παράθυρα τοῦ διαδικτύου; Μήπως τοὺς μνημονεύουν ἐκεῖνα τά «τέρατα» τῆς μνήμης, πού θυμοῦνται ἀκόμα καί τό δευτερόλεπτο πού σημειώθηκε κάποιο γκόλ σέ κάποιον ἀγώνα; Μήπως κάποια κινηματογραφική ταινία, κάποιο βιβλίο ἢ ἔστω κάποιο τραγουδάκι ἔχει γραφτεῖ γι’ αὐτούς; Σᾶς διαβάζω ξανά τά ὀνόματα, μήπως καί τά ἔχετε ἀκούσει σέ κάποια ἰαχή τῶν φιλάθλων: Γ. Θεοχαρίδης, Χ. Εὐσταθιάδης, Ἀ. Συμεών, Ἀ. Παυλίδης, Σ. Ἀνανιάδης...

Ἦσυχία ἀλλιώτικη στό τμήμα. Κάποιο χέρι σηκώνεται στά πίσω θρανία.

- Κυρία, τί κρίμα πού ἐτοιμάσαμε ἤδη τίς φανέλες μας! Ἄν μᾶς τό εἶχατε διαβάσει λίγο νωρίτερα αὐτό τό ἄρθρο, θά πρότεινα στοὺς συμμαθητές μου νά ἀγωνιστοῦμε φορώντας τή φανέλα ἐκείνων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Πόντου, πρὸς τιμὴ καί μνήμη τῆς θυσίας τους...

Χαμογελῶ μέ νόημα:

- Λοιπόν, κάποιοι τό σκέφτηκαν καί τό πραγματοποιήσαν νωρίτερα ἀπό ἐσένα, Δημήτρη... Τόν Δεκέμβριο τοῦ 2008 ἡ «Ποντιακή Ἀδελφότητα Ἀδελαΐδας» Αὐστραλίας καί ἡ ποδοσφαιρική ομάδα τῆς Ἀδελφότητας «Ποντιακοί Ἀετοί» ἀποφάσισαν νά τιμήσουν τή μνήμη τῶν θυμάτων τοῦ ποντιακοῦ συλλόγου τῆς Μερζιφούντας. Διοργάνωσαν ποδοσφαιρικό ἀγώνα μέ ἀντιπάλους μία μεικτή ἐπίλεκτων τῆς Μελβούρνης, στόν ὁποῖο ἀγωνίστηκαν μέ τήν ἱστορική ριγέ γαλανόλευκη φανέλα τοῦ «Πόντου» Μερζιφούντας. Ἐπίσης, τόν Μάιο τοῦ 2009 διοργανώθηκε ἀγώνας παλαιμάχων τῆς Καβάλας, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίστηκαν μέ τήν ἱστορική φανέλα τοῦ «Πόντου» Μερζιφούντας. Τόν Μάιο τοῦ 2013 ὑπῆρξε ἀγώνας μεταξύ τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος τοῦ 2004 πού ἔπαιξε στό EURO μέ παλαιμάχους πόντιους ποδοσφαιριστές οἱ ὁποῖοι φοροῦσαν τίς φανέλες τοῦ «Πόντου» Μερζιφούντας. Στό 1ο ἡμίχρονο τή γαλανόλευκη καί μετά τήν πορτοκαλί.

- Κυρία, στόν ἐπόμενο ἀγώνα νομίζω πώς, ἂν δέν κρατῶ τό κύπελλο, θά μοῦ ἀρκεῖ πού θά φορῶ τή φανέλα τοῦ «Πόντου» καί θά τήν τιμήσω! Τοῦ χρόνου μέ γαλανόλευκη στό γήπεδο ἡ τάξη μας! Τί λέτε παιδιά; φωνάζει χαρούμενα ὁ Δημήτρης.

- Ναί, ναί..., ἡ τάξη ἔχει πάρει φωτιά!...

- Νά παίξουν καί οἱ καθηγητές μαζί μας! Ὅπως στόν Πόντο...

- Νά διαβάσουμε τό κείμενο καί στό ἀφιέρωμα γιά τή γενοκτονία τῶν Ποντίων, κυρία! Πρέπει νά τό ἀκούσουν ὅλοι οἱ μαθητές τοῦ σχολείου μας. Αὐτοί ἦταν ἀληθινοί ἀθλητές καί ἀξίζουν τόν θαυμασμό μας.

Χαμογελῶ καί μεγεθύνω τή φωτογραφία τους στήν ὁθόνη. Ναί, αὐτοί ἀλήθεια ἀξίζουν τόν θαυμασμό μας!

M.E.X.

γιά τό καλοκαίρι

Μηνύματα ζωής

Γνωρίζεις
τό ὄνομά σου;

Μάνα,
ἡ ἀγκαλιά σου
οὐρανός

Δροσερές θύμησες

Πατρίδα μου
Ἑλλάδα
σ' ἀγαπῶ

Ὁ μάρτυρας
τῶν κατακομβῶν

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ἄπτερη νιότη

Στοῦ λαβύρινθου τό ἀνάκτορο
ἡσυχία δέν εἶχε ὁ παραλογισμένος γιός
τῆς βασίλισσας Πασιφάης.
Συνήθεια τό 'χε τά παιδιά τῆς Ἑλλάδας νά τρώει,
κορίτσια κι ἀγόρια,
ὁ μαῦρος καταπιώνας τοῦ λαμπροῦ
πολυδαίδαλου κάστρου, ὁ Μινώταυρος.
Κι ἀπό τότε ὡς τά σήμερα
ἡ κατάρα αὐτή δέν μᾶς ἄφησε.
Αἰῶνες τώρα ὁ ἀνδρός τῆς Ἑλλάδας κόβεται
ἀπό χέρια ἀδελφικά.
Ποδοπατιέται σάν ἀπονύχι
στίς πλεκτάνες συμφερόντων ἀπό ἄνομα πέλματα.
Μή δέν ἦταν οἱ γενίτσαροι
πού μίαν ἄνοιξη πικρή
θερίσαν τή νιότη τῆς Βασιλεύουσας,
τῆς Ἑπτάπυργης Πόλης;
Καί πόσοι στόν ἰστό τῆς διχόνοιας
δέν τύλιξαν τ' ἀδέλφια τους
καί τά ἔριξαν στά τάρταρα τοῦ Ἄδη;
Καί σήμερα πάλι πόσοι Μινώταυροι
ἀνελέπτα τά παγιδεύουν στόν θάνατο!
Ἄχ! Τελειωμό δέν ἔχει τοῦτο τό παιδομάζωμα!
Μία ἀσβόλη πηχτή θρυμματίζει τήν ἐλπίδα τοῦ αὐριο.
Ἄπτερη κι ἀπράγμονη ἡ νιότη,
στροβιλίζεται στό χρυσό της κλουβί.
Ποιός φτερά δά τῆς δώσει χελιδόνι νά γίνει,
νά φέρει τήν ἄνοιξη;
ὦ, νεότης! Ὁρμητική κι ὄνειροπόλα!
Στήν τρυφερή καρδιά σου
κρυμμένον βρίσκω τόν γενναῖο Θησέα.
Ἡ ἄκρη τοῦ μίτου στά χέρια σου εἶναι.
Τό καράβι στό λιμάνι προσμένει
μέ λευκά πανιά,
φουσκωμένα ἀπό οὐριο ἄνεμο.
Γιά νά γίνεις ἥρωας,
πίστη καί θέληση χρειάζεται.

Δέσποινα Δαμιανίδου

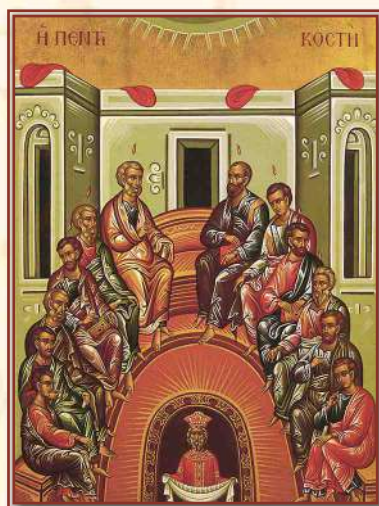
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 4/6, τῆς Πεντηκοστῆς

«ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω 7,38).

Ὁ Κύριος εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀλήθειας. Πῶς νὰ φθάσουμε σ' αὐτὴ τὴν πηγὴ, νὰ γονατίσουμε, νὰ πιοῦμε νερό νὰ ξεδιψάσουμε; Ὁ Κύριος μᾶς δείχνει τὸν δρόμο: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ...». Ὁ δρόμος εἶναι ἡ πίστη καὶ ἡ πίστη εἶναι προσέγγιση τοῦ Χριστοῦ, πορεία πρὸς τὸ εὐαγγέλιο, πού εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος. Ἡ πίστη εἶναι πορεία πρὸς τὴν ἁγία τράπεζα, πρὸς τὸν πνευματικὸ γιὰ ἐξομολόγηση. Εἶναι πορεία στό κελλί μου γιὰ νὰ πέσω στὰ γόνατα νὰ προσευχηθῶ, καὶ τόσα ἄλλα. Ἔτσι μέ τὴν πίστη πορεύομαι, προσεγγίζω, ἀγκαλιάζω τὸν Χριστό, τὸν κάνω κτῆμα μου, τὸν παίρνω μέσα μου καὶ ἔχω στήν ὑπαρξή μου τὴν πηγὴ τοῦ «ζῶντος ὕδατος».

Κυριακή 11/6, τῶν ἁγίων Πάντων
«ὅστις δ' ἂν ἀρνήσεται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Μθ 10,33).

Ἄχ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ἀσκοῦν μεγάλη ἐπίδραση καὶ ἐπιρροή στήν ψυχὴ μας, καὶ στοὺς πιστοὺς ἀκόμα. Μᾶς ἐμποδίζουν στήν πορεία μας γιὰ τὸν Χριστό. Ἡ γνώμη τους, ἡ φιλοσοφία τους, ἡ νοοτροπία τους, ὁ δρόμος πού παίρνουν, ὅλα αὐτὰ παρασύρουν καὶ συμπαρασύρουν, δημιουργοῦν τό ρεῦμα τοῦ κόσμου. Τό καθεστῶς τῶν ἀνθρώπων τῶν κυριευμένων ἀπὸ τὸν πονηρὸ ἀποτελεῖ μία ἀντίχριστο καὶ ἀντίθεο δύναμη, ἀποτελεῖ τὸν «κόσμο» στὸν ὁποῖο συχνὰ ἀναφέρεται ἡ

Γραφή καί λέγει· «μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον» (Α΄ Ἰω 2,15). Ὁ Κύριος ἀπαιτεῖ μιὰ ὁμολογία «ἐμπροσθεν» αὐτῶν «τῶν ἀνθρώπων» πού ἀμέσως ξεχωρίζει τὴν Ἐκκλησία του ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὸ καθεστὼς τὸ πονηρό. Ξεχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι κενοί, ἄδαιοι, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι καινοί, καινούριοι.

Κυριακή 18/6

«οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (ΜΘ 4,20).

Ἀπορεῖ κανεὶς: Ὁ Κύριος κάλεσε τοὺς ψαράδες πού βρῆκε στὴ Γαλιλαία καὶ αὐτοὶ τὰ ἄφησαν ὅλα καὶ τὸν ἀκολούθησαν; Τό βλέμμα του καὶ ἡ παρουσία του ἦταν τέτοια πού τοὺς ἤλκυσαν; Βεβαίως εἶχε μεγαλεῖο καὶ ὁ λόγος καὶ τὸ πρόσωπο καὶ ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ ὁ Κύριος βάδισε στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία μέ ἀνθρώπινους τρόπους.

Αὐτοὶ οἱ ψαράδες τοῦ ἦταν γνωστοὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, διότι ἦταν δικοὶ του μαθητές. Κοντὰ στὸν Ἰωάννη προετοιμάστηκαν καὶ ἀπ' αὐτόν γνώρισαν τὸν Κύριο. Γι' αὐτό τώρα μέ τὸ πρῶτο κάλεσμά του Τὸν ἀκολουθοῦν. Ἄν διαβάσουμε τὰ Εὐαγγέλια προσεκτικά, διακρίνουμε τὰ ἐξῆς στάδια στὴ σχέση τοῦ Κυρίου μας μέ τοὺς μαθητές του: α) ἡ γνωριμία τοῦ Κυρίου μέ τοὺς μαθητές στὸν κύκλο τοῦ Ἰωάννη, β) ἡ κλήση τους ἀπὸ τὸν Κύριο, γ) ἡ μαθητεία κοντὰ του, δ) ἡ ἀποστολή. Αὐτὰ τὰ στάδια -γνωριμία, κλήση, μαθητεία καὶ ἀποστολή- τὰ σχεδίασε ὁ Κύριος ὥστε νά ἐπιτελέσει τὸ ἔργο του.

Κυριακή 25/6

«ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (ΜΘ 6,33).

Βεβαίως ὁ Κύριος μᾶς δίδει τὴ βασιλεία του, ἀλλὰ πρέπει κι ἐμεῖς κάτι νά κάνουμε. Ἐάν ἐμεῖς δέν πᾶμε στὴν πηγὴ νά πιοῦμε νερό, δέν ξεδιψοῦμε. Ἄν δέν ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας, δέν βλέπουμε. Τὰ μεγάλα πού μᾶς δίνει ὁ Κύριος γίνονται μεγαλύτερα, διότι μᾶς τὰ δίδει μέ τὴ δική μας συνεργασία. Πῶς συνεργαζόμαστε; Μέ τὴν πίστη, μέ τὴ μετάνοια, μέ τὴ δικαιοσύνη. «Δικαιοσύνη» στὴ Γραφή σημαίνει τὴν ἀγιωσύνη, τὴν πνευματικότητα, τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Χριστό, τὴν προσπάθειά μας αὐτὰ πού μᾶς δίνει ὁ Θεός νά τὰ ἀράουμε, νά τὰ κάνουμε δικὰ μας.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Σφραγίδα βασιλική

Τό φανάρι μπροστά μου πάλι κόκκινο, όπως κάθε φορά όταν έκτελῶ τή συγκεκριμένη διαδρομή. 'Ο ἴδιος άλλοδαπός μέ τά χαρτομάντηλα καί τό ἀφοπλιστικό χαμόγελο· ἡ αἰτία πού δέν μ' ἀφήνει νά προσπεράσω ποτέ ἀδιάφορα. Ψάχνοντας γιά ψιλά, βλέπω τόν ὁδηγό πού βρισκόταν μπροστά μου νά τοῦ δίνει δύο κουτιά κονσέρβας. Κάτι σά νά τοῦ ἔδειξε χαμηλά στά πόδια του καί ἔφυγε βιαστικά. Μπράβο, σκέφτηκα, τοῦ ἄφησε φαγητό. 'Ο άλλοδαπός ὅμως ἄνοιξε τίς κονσέρβες καί τίς ἄδειασε δίπλα του. Καί τότε κατάλαβα. Δύο σκυλιά ἔτρεξαν κοντά του καί ἄρχισαν νά τρῶνε λαίμαργα τή σκυλοτροφή πού εἶχε ἀποκτήσει γιά λογαριασμό τους!

Δέν προλάβαινα αὐτή τή φορά νά πάρω τά χαρτομάντηλα, γιατί ἦταν ἀπασχολημένος μέ τό... φίλεμα τῶν σκύλων. "Εφυγα μέ μία πολλαπλή ἀπορία. Κατ' ἀρχήν, προσπάθησα νά ἐρμηνεύσω τήν κίνηση τοῦ ὁδηγοῦ. Νά εἶχε φέρει ἄραγε τή

σκυλοτροφή γιά τά σκυλιά τοῦ συγκεκριμένου φαναριοῦ; Νά ἦταν ἐφοδιασμένος μέ πολλές κονσέρβες γιά νά ταΐζει ὅποιον σκύλο ἔβρισκε μπροστά του, ὅπως ἐγώ φρόντιζα νά εἶχα πάντα ψιλά μαζί μου; Νά τίς στερήσε ἀπό τόν δικό του σκύλο, ἔτσι ἀπό... φιλοζωία;

Γιατί ὅμως νά ἐνδιαφέρθηκε γιά τά ζῶα καί ὄχι γιά τόν ἄνθρωπο πού ἔβλεπε μπροστά του; Μήπως φρόντιζε ἐναλλάξ ἄλλοτε τά δύο σκυλιά καί ἄλλοτε τόν ἄνθρωπο σάν νά ἦταν τρία ζωντανά μέ ἀπλῶς διαφορετικές διατροφικές ἐπιλογές; Τί συναισθήματα νά τόν κυρίευσαν μετά ἀπό μία τόσο εὐγενική, κατ' αὐτόν, χειρονομία;

«Ὅταν ἀδειάζουν τά χέρια, γεμίζει ἡ καρδιά», ἔλεγε ἡ γιὰ μου, ὅταν προσπαθοῦσε νά μοῦ ἐμπνεύσει τήν ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπο. "Αραγε ἡ δική του καρδιά γέμισε μέ ἀγάπη γιά αὐτά τά δύο, πῶς νά τά πῶ, συν-ζῶα;

"Ίσως, θά ἀναρωτηθεῖ κάποιος: Γιατί τόσοσ λόγος γιά ἓνα τέτοιο μεμονωμένο περιστατικό; Ἀλήθεια, ἔχετε κυκλοφορήσει κάποια ἀπογευματινὴ ὥρα στό κέντρο τῆς πόλης σας; Ὅταν κάποτε, ὄχι καί πολύ παλιά, ὁ πατέρας ἔβγαζε τό παιδί του γιά βόλτα, τώρα τήν ἴδια ὥρα, βλέπετε τόν ἐνήλικα νά βγάξει βόλτα τόν σκύ-

λο του. Δέν μπορῶ νά τό ἀποδείξω, ὅμως εἶναι ὀλοφάνερο πῶς αὐτή ἡ σκυλοκαταιγίδα τῶν ἡμερῶν μας ξεφεύγει κατά πολύ ἐκείνης τῆς λογικῆς, διαχρονικῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ζῶα, πού κανεῖς ἀσφαλῶς δέν ψέγει.

Καί τό (δημο)γραφικό πρόβλημα νά διογκώνεται ἀνεπίστρεπτα, χωρίς νά δείχνει κανεῖς νά ἀνησυχεῖ. Γιατί ἄραγε; Μήπως στά κέντρα τῆς «κατά πλάκας» διαστροφῆς τῆς πραγματικότητος κατεργάζονται κάποιο νέο εὐφυολόγημα-λύση πῶς μαζί μέ τίς γέννες τῶν παιδιῶν μποροῦν νά προσμετροῦνται στόν πληθυσμό μιᾶς χώρας καί οἱ γέννες τῶν... σκύλων; Ἀλήθεια, ὕστερα ἀπό τό «κοινωνικό φύλο» γιατί νά μήν ἐπιτρέπεται νά σκεφτοῦμε καί γιά «ζωικό φύλο»; Μέχρι πότε, ἄλλωστε, αὐτός ὁ ρατσιστικός διαχωρισμός ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τὰ ζῶα;

Ὁ Θεός ὅμως τίμησε ἰδιαίτερα τόν ἄνθρωπο (μήπως καί ὁ Δημιουργός ρατσιστής;). Δέν τόν ἔπλασε σκυφτό, ὅπως τὰ ζῶα. Τόν ἔκανε ὄρθιο, νά «θρῶσκει ἄνω». Γιά νά ἐννοεῖ τή θεία του καταγωγή καί νά κοιτάζει διαρκῶς τό κατοικητήριό τοῦ Θεοῦ. Τοῦ ἔδωσε στάση ἡγεμονική καί βασιλική, ὅπως ἀρμόζει στόν κύριο καί βασιλιά τῶν ἐπιγείων. Τόν κατέστησε πρόσωπο, ἀποτυπώνοντας τή θεία σφραγίδα του πάνω στή χωμάτινη φύση τοῦ ἀνθρώπου. Μία σφραγίδα βασιλική, πού σάν χρυσό δακτυλίδι ἀκουμπᾷ πάνω στόν πηλό καί τόν καθιστᾷ εἰ-κόνα τοῦ Θεοῦ χαρίζοντάς του θεϊκά χαρακτηριστικά, ὅπως εἶναι ἡ ἐλευθερία, ὁ λόγος, ἡ ἀθανασία, ἡ δεκτικότητα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ δυνατότητα τῆς δημιουργίας. Καί αὐτή ἡ σφραγίδα δέν εἶναι ἄλλη ἀπό αὐτό τό ἴδιο τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου!

Πῶς νά ἀρνηθῶ, λοιπόν, πῶς νά ἐπιτρέψω νά σβῆσει ἀπό πάνω μου τό ἄγγιγμα αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ δακτυλιδιοῦ καί νά ἀνεχθῶ νά τό ἀνταλλάξω μέ ἓνα δερμάτινο περιλαίμιο πού ἀποφάσισαν νά μοῦ φορέσουν τὰ ὄργανα τοῦ κοσμοκράτορα «μπόγια»;

Δια-κριτικός

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Βαστάκης Κώστας καί Ἀντωνία, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου, 50€ * Ἑργαζόμενοι βιομηχανίας Multy Foam ABEE, εἰς μνήμην Παντελῆ Πασβάνη, 80€ * Σωτηροπούλου Ἀναστασία, εἰς μνήμην Ἑλένης Ἀσημῆ, 50€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Α.Κ. 200€ * Ἀλεξίου Πέτρος 50€ * Δ.Ν. 50€ * Κουρεμένος Γεώργιος, εἰς μνήμην μητέρας Ἀγαθῆς, 200€ * Ζ.Λ. 500€ * Κ.Ν. 1.000€ * Μ.Δ. 500€ * Μ.Π. 500€ * Ξ.Δ. 50€ * π.Σ. 300€ * Τσουβάλογλου Ἰωάννης 500€ * Ἀνώνυμος 200€ * Ἀνώνυμος 100€ * Ἀνώνυμος 100€.

Γιά τό Περιοδικό

Καπλανίδου Ἑλένη 10€ * Συμεωνίδου Βάσω 10€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Στέφος Γεώργιος 10€ * Ἀνώνυμος 30€.

Ὁ φόβος τῆς ἥττας καί τῆς ἀποτυχίας

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀσφαλῶς βαθιά μέσα του τήν ἐπιθυμία τῆς νίκης καί τῆς ἐπιτυχίας. Ἀφ' ἑνός διότι ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἡ ἀνταμοιβή σέ μιά προσπάθειά μας καί ἀφ' ἑτέρου διότι αὐτή ἡ ἐπιτυχία καί ἡ νίκη ἀνεβάζει μέσα μας τό αἶσθημα τῆς προσωπικῆς μας ἀξίας καί τήν ἐμπιστοσύνη μας στόν ἑαυτό μας. Παρ' ὅλα αὐτά θά πρέπει νά μάθουμε τό παιδί μας νά ἀντιμετωπίζει ψύχραιμα κάθε ἥττα ἢ ἀποτυχία στή ζωή του, χωρίς νά τοῦ στοιχίζει καί χωρίς νά τοῦ παραλύει κάθε ὀρεξη γιά νά συνεχίσει τήν προσπάθειά του...

✓ Ὅταν διορθώνεις ἕνα λάθος τοῦ παιδιοῦ σου, μὴν τό τονίζεις ἰδιαίτερα. Δεῖξε στό παιδί σου τό σωστό μέ ἀπλό

τρόπο καί πές του νά συνεχίσει δείχνοντας ἐμπιστοσύνη στίς ἱκανότητές του.

✓ Μὴν ὑπενθυμίζεις στό παιδί σου παλιά λάθη του καί μὴν ἐπανέρχεσαι συνεχῶς σ' αὐτά.

✓ Ἄν οἱ ἀποτυχίες τοῦ παιδιοῦ σου συνεχίζονται, μὴ σέ πιάνει ἀγωνία οὔτε νά κατσουφιάζεις.

✓ Τό παιδί σου, ὅπως κάθε παιδί, περιμένει νά τοῦ πεῖς ὅτι εἶναι ἔξυπνο καί ἱκανό. Γι' αὐτό μὴν ξεχνᾷς νά τοῦ τό λές αὐτό καί στήν πιο μικρή του ἐπιτυχία.

✓ Μερικά δῶρα στίς ἐπιτυχίες του εἶναι χρήσιμα καί προπάντων στήν ἀρχή.

✓ Ὅσο περισσότερο εἶναι κανεῖς συμφιλιωμένος μέ τήν ἀποτυχία, τόσο λιγότερες ἀποτυχίες θά ἔχει στή ζωή του. Ὅσο ὅμως τρέμει μπροστά καί στή σκέψη τῆς ἥττας καί τῆς ἀποτυχίας, τόσο καί περισσότερες καί μεγαλύτερες ἀποτυχίες θά τόν κυνηγοῦν καί θά τόν συνοδεύουν.

Ἀρχιμ. Δ. Μπέκου,
Γλύτωσε τό παιδί σου ἀπό τό φόβο,
σελ. 181-182.

Αναστάσιμη μαρτυρία - ἀγωνιστική διαμαρτυρία

Έντυπωσιακή καί επιτυχημένη ήταν ή σύναξη πού πραγματοποιήθηκε τό ἀπόγευμα τής Κυριακῆς 7 Μαΐου μέ θέμα τό καίριο ἐρώτημα «Έλληνορθόδοξη παιδεία ἢ ἄθεα γράμματα;».

Χιλιάδες ἀνθρώπων κάθε ἡλικίας γέμισαν τό Βελλίδειο συνεδριακό κέντρο ἀπαντώντας στό κάλεσμα τών διοργανωτῶν τῆς ἡμερίδας: τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Σωματείων τῆς πόλεως καί τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων.

Μετά τήν προσλαλιά τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, μέ τοῦ ὁποίου τήν εὐλογία καί ἀμέριστη συμπαράσταση διοργανώθηκε ἡ ὅλη προσπάθεια, καί τή μελωδική παρέμβαση τῆς χορωδίας τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «Ἀπόστολος Παῦλος», ἀκούσθηκαν τρεῖς ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρουσες εἰσηγήσεις:

Ὁ μάχιμος ἐκπαιδευτικός καί γενικός γραμματέας τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης τόνισε ὅτι στήν ἑλληνορθόδοξη Παιδεία,

τήν ὁποία ἰδιαίτερα σήμερα ὀφείλει νά προσφέρει τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, ἡ σύνδεση τοῦ σχολείου καί τοῦ μαθητῆ μέ τήν ἐκκλησιαστική κοινότητα καί ζωή θεωρεῖται ἀπαραίτητη. Συμβάλλει στήν πνευματική ὑποδομή τῶν μαθητῶν ἀλλά καί στήν ὑπαρξιακή δομή τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνάγκη νά διατηρηθεῖ ὡς βασικό συστατικό στοιχεῖο τῆς ταυτότητας καί τῆς συνείδησης τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ καθηγήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μαρία Μαντουβάλου ἐπισήμανε τήν εὐθύνη ὅλων μας «νά διαφυλάξουμε ἀπό τήν καταιγίδα πού ξέσπασε τούς θησαυρούς μας, τήν Ὁρθοδοξία καί τήν Ἑλλάδα». Ἐξέφρασε δέ τήν αἰσιόδοξη πεποίθηση πώς «σήμερα πού “ἐγιναν ξάφνου τά λεμόνια πικρολέμονα”, ἐδῶ, ἀπό τή Θεσσαλονίκη, διασαλπίζεται τό σωτήριο “ὁ καθεῖς καί τά ὄπλα του” καί ἡ βεβαιότητα πώς “ὅ,τι σώσεις μέσ στήν ἀστραπή καθαρό στόν αἰῶνα θά διαρκέσει”».

Τέλος, ὁ Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος, ἐπιχειρώντας μία θεώρηση τῆς σημερινῆς Παιδείας μέσα ἀπὸ τό χθές, ὑπογράμμισε ὅτι μέτρο ἀξιολόγησης τῆς Παιδείας εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Ποιήσατε δικαιοσύνης ὄπλον καὶ μὴ θανάτου τὴν παιδευσιν» καὶ τοῦ Πλάτωνα «Πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται». Ἡ πατρίδα μας σήμερα καταστράφηκε ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔχουν τὴ γνώση, τὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ δέν ἔχουν ἀρετὴ. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς Θεοῦ εἶναι ἓνα σκουπίδι καὶ σέ σκουπίδι καταλήγει. Ἀλλὰ μαζί μέ τόν Θεό γίνεται κατὰ χάριν θεός.

Ἡ ἐκδήλωση ὁλοκληρώθηκε μέ τὴν ἔγκριση Ψηφίσματος καὶ τόν Ἐθνικό Ὕμνο, πού ἔψαλαν οἱ παριστάμενοι.

Τέτοιες συνάξεις εἶναι ἀναγκαῖες ὄχι μόνο γιατί προσφέρουν ἐνημέρωση σέ θέματα πού σχεδιάζονται καὶ ἐφαρμόζονται ἐρήμην τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ γιατί ἐκπέμπουν τό μήνυμα ὅτι εἴμαστε ἀκόμα ζωντανοί καὶ μπορούμε νά ἀντιστεκόμαστε.

Δάκρυσε ἀπὸ συγκίνηση, ὅταν ἄκουσε τόν ἐπίσκοπο Δορυλαίου Νίκανδρο νά μιλά στον ἱερό ναό Ἁγίου Γεωργίου τῆς μεγαλωνύμου ἐνορίας Θέμπαρτον στήν Ἀδελαΐδα γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τίς δύσκολες ὥρες πού περνάει, καὶ νά ἐπαινεῖ τοὺς εὐζωνες γιὰ τόν πατριωτισμό καὶ τό ἦθος πού ἐπιδεικνύουν. Καταγόμενος ἀπὸ τὴ Γαβριά, ἓνα μικρὸ χωριὸ στήν Ἀρτα, ὁ εὐζωνας

Κωνσταντῖνος Λούσιας βρέθηκε στήν Αὐστραλία ὡς μέλος τῆς προεδρικῆς φρουρᾶς. «Ἡ ἔνταση καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου πού ἔνιωσα νά μέ πλημμυρίζει ἐκείνη τὴ στιγμή, σέ συνδυασμό μέ τό πάθος τῶν λόγων τοῦ ἐπισκόπου πού μιλοῦσε μέ τόση ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς εὐζωνες, κορύφωσαν τὴ συγκίνησή μου. Δέν μπόρεσα νά συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου», ἐξομολογήθηκε σέ σχετικὴ συνέντευξη.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐμπνεύστηκε νά ἀκολουθήσει τό συγκεκριμένο μονοπάτι σέ ἡλικία μόλις ἐννέα χρόνων. «Στέκομαι καὶ θά ἐξακολουθήσω ὡς τό τέλος τῆς θητείας μου νά στέκομαι ἐκεῖ καὶ νά ἐκπληρώνω τό ὄνειρό μου πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό νά τιμῶ τὴν πατρίδα μου καὶ τόν κάθε στρατιώτη πού ἔδωσε τὴ ζωή του γιὰ νά ζήσουμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι σήμερα», δήλωσε.

Τέτοια δάκρυα μᾶς δίνουν ἐλπίδες καὶ μᾶς γεμίζουν μέ αἰσιοδοξία: ὑπάρχουν ἀκόμα καρδιές νεαρῶν παιδιῶν πού δακρύζουν γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἰδανικά της, πού τιμοῦν τὴν ἐλευθερία μας! Ἀς μὴν ἀπελπιζόμαστε...

Μ. Δανιήλ

**Μία φωτογραφία...
μύριες ἐλπίδες!**

Ὁ φλοῖσβος τῆς καρδιᾶς

Τόν τρέλαινε ὁ φλοῖσβος τῆς θάλασσας...

Ἡ μάνα του ἔλεγε πὼς ἀπὸ μωρὸ τὸν κατέβαζε στὴν παραλία γιὰ νὰ τὸν κοιμίσει. Ἕνας μικρὸς περίπατος μπροστὰ στοῦ κύμα πού ἔσκαγε καί ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ παραδοθεῖ στὸν πιὸ γλυκὸ ὕπνο...

Κάθισε στοῦ πρῶτο βραχάκι πού εἶχε μπροστὰ του ὁ Γιῶργος. Ἐπρεπε νὰ βάλει τίς σκέψεις του σὲ μία τάξη. Ἐπρεπε νὰ εἰρηνεύσει καί τὴν ψυχὴ του. Τό ψαροκάικο πού πλησίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σφιχτεῖ ἀκόμα πιὸ πολὺ.

-Γιέ μου, δὲν μπορῶ νὰ σέ βλέπω ἄλλο, τὸν γιό τοῦ νοικοκύρη, τοῦ ἄρχοντα Δημήτρη, νὰ πηγαίνει νὰ παρακαλεῖς γιὰ δουλειὰ δεξιά κι ἀριστερά.

Ἡ φωνὴ τῆς μάνας του γεμάτη πόνο καὶ ἀγωνία τὸν ἀναστάτωσε.

-Μάνα μου, τῆς εἶπε ὅσο πιὸ ἥρεμα μποροῦσε ὁ Γιῶργος, ποῦ τὴν βρίσκεις τὴ ντροπή, ποῦ τὸ βλέπεις τὸ κακό; Τίμια δουλειὰ νὰ εἶναι, κι ὅ,τι νὰ ναι! Ἔτσι δὲν μᾶς ἔμαθες;

-Δὲν μπορῶ, λεβέντη μου, νὰ ξέρω πὼς τὸ ψαροκάικο τοῦ θεῖου σου τοῦ Ἀντώνη εἶναι δικό σου καί σύ νὰ δουλεύεις μεροκάματο σ' αὐτόν!

Ἡ μάνα ξέσπασε σ' ἓνα βουβὸ κλάμα καὶ ὁ Γιῶργος τὴν κοιτοῦσε δίχως νὰ καταλαβαίνει τίποτα.

-Ὁ πατέρας σου, πρὶν τὸν πάρει ὁ Θεός, πούλησε τὸ παλιό του τὸ ψαροκάικο, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸ ἐκείνη.

-Τὸ ξέρω μάνα μου, πρώτη φορά εἶναι πού μοῦ τό λές; Μὰ τί σέ ἔπιασε σήμερα; Τί παράλογα πράγματα μοῦ λές;

-Δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω ὥς τώρα γιατί ζοῦσε ὁ παππούς σου καί δὲν ἤθελα νὰ τοῦ δώσω μία τόσο μεγάλη στεναχώρια. Μὰ

τώρα πού τὸν πῆρε καί κεῖνον ὁ Πλάστης μου καί πῆγε κοντὰ στοῦν γιό του, δὲν βαστῶ ἄλλο νὰ κρύβω τὴν ἀδικία.

Κάθισε ὁ Γιῶργος κι ἔπιασε μὲ στοργή τὰ ροζιασμένα χέρια τῆς μάνας του.

-Πές μάνα μου, πές! Ἴσως ἔτσι ἀναπαυτεῖ ἡ ψυχὴ σου, τῆς εἶπε σιγανά καί τὴν ἀκούμπησε πάνω στὴν καρδιά του.

-Ὁ πατέρας σου, ὅπως ξέρεις, πούλησε τὸ καΐκι του λίγο πρὶν τὸν πάρει ὁ Θεός... Δὲν σοῦ πέρασε ποτέ ἡ σκέψη, γιέ μου, τί ἀπόγιναν ἐκεῖνα τὰ χρήματα; Γιατί ἀναγκάστηκα νὰ ξενοδουλεύω ἐγώ; Ἐγώ ἡ χήρα τοῦ Δημητρου;

Πῆρε μία βαθειὰ ἀνάσα ἡ μάνα καί συνέχισε:

-Ὁ θεῖός σου ὁ Ἀντώνης ἤθελε νὰ πάρει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ δικό του καΐκι καί ἔλεγε πὼς βρῆκε ἓνα μεγάλο σέ τιμὴ εὐκαιρίας καί πρότεινε στοῦν πατέρα σου νὰ τὸ ἀγοράσουν μαζί καί νὰ κάνουν μία ἀλιευτικὴ εταιρεία. Καί κεῖνος τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὰ χρήματα, ἀδελφός του ἦταν, δίχως καμιὰ ἀποδείξη!

Δὲν πρόλαβε νὰ δεῖ τὸ καινούργιο ψαροκάικο ὁ πατέρας σου....

Μέσα στοῦν πόνο καί στοῦ κακό πού μὲ βρῆκε δὲν ἀσχολήθηκα μὲ τὸ θέμα αὐτό. Περίμενα, γιέ μου, τὸν θεῖο σου νὰ μοῦ πεῖ, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἄνοιξε ποτέ τὸ στόμα του. Ὅταν μεγάλωσες κι ἄρχισες πρῶτος ἐσὺ ἀπὸ τὰ ἀδέλφια σου νὰ εἶσαι στὴ δούλεψή του, πῆγα καί τὸν βρῆκα! Θὰ ἀφήσεις τὰ ὄρφανὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ εἶπα, δίχως τὸ μοιράδι τους; Κόντεψα νὰ πιστέψω πὼς εἶμαι τρελὴ! Ἀρνήθηκε ὅτι πῆρε χρήματα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του! Τὸ καΐκι, εἶπε, τὸ πῆρε μὲ τίς οἰκονομίες του. Παραδέχτηκε ὅτι ἔκανε μία κουβέντα μὲ τὸν πατέρα σου, μὰ μείνανε στὴν

κουβέντα. Δέν πρόλαβε, λέει, ό συγχωρεμένο νά τοῦ δώσει τά χρήματα.

-Μήπως, μάνα μου, εἶναι ἔτσι; εἶπε χαμηλόφωνα γιά νά μήν τήν ταραξεί ό γιός της.

Σήκωσε τά δακρυσμένα της μάτια καί τόν κάρφωσε μέ τό βλέμμα της.

-Ό πατέρας σου, γιέ μου, μοῦ εἶπε ὅτι ἔδωσε στόν ἀδελφό του ὅλα τά χρήματα πού πήρε από τό παλιό καΐκι, κι ό πατέρας σου δέν εἶχε λόγο νά μοῦ πεῖ ψέματα. Περίμενε τό καινούργιο σκαρί πῶς καί πῶς!

-Μάνα, τί θέλεις νά κάνω τώρα ἐγώ; τή ρώτησε ἀναστατωμένος ό Γιώργος.

-Ό,τι σέ φωτίσει ό Θεός, παιδί μου! Ἐγώ εἶχα ὑποχρέωση νά σοῦ τό πῶ!

Ό φλοῖσβος! Πόσο γλυκά ἔσβηνε τό κύμα στήν ἀμμουδιά! Πόσο ἤθελε νά κοιμόταν αὐτή τήν ὥρα καί ὅλα ὅσα τοῦ εἶπε ἡ μάνα του νά ἦταν ἕνα ὄνειρο! Πάντα ὄνειρευόταν ό Γιώργος νά εἶχε δική του ἔστω μία ψαρόβαρκα, μά πῶς θά διεκδικοῦσε τώρα από τόν Γιώργη, τόν Νικόλα καί τόν θεῖο τόν Ἀντώνη, πού μέχρι πρίν λίγο τόν θεωροῦσε δεύτερο πατέρα του; Ἐνιωσε ὅτι ὀρφάνεψε γιά δεύτερη φορά!

-Ρέ σύ Γιώργο, γιατί κλαῖς; Ἐγινε τίποτα στό σπίτι;

Ἡ γεμάτη ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον φωνή τοῦ μικρότερου ξαδελφου του τόν ἔκανε νά σηκώσει ξαφνιασμένος τό κεφάλι.

-Όχι, Νικόλα μου, δέν συμβαίνει τίποτα. Ἐχω τίς δικές μου ἔγνοιες, τοῦ εἶπε σκουπίζοντας τά μάτια του μέ τήν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του.

-Σ' ἔψαχνα γιά νά σοῦ πῶ πῶς ό πατέρας μου σέ θέλει ἀπόψε μαζί του, γιατί χρειάζεται γερά χέρια γιά τό ἀποψινό ψάρεμα. Χέρια σάν τοῦ Γιώργη τοῦ ἀνεψιοῦ μου δέν ἔχει κανένας σας, μάς εἶπε, κι ἔτρεξα νά σοῦ τό πῶ. Γιώργο, θέλω μία μέρα νά γίνω σάν καί σένα! Καλός στήν καρδιά καί δυνατός στό σῶμα! Πέντε χρόνια δέ μέ περνᾷς; Ἐ,

λοιπόν, σέ πέντε χρόνια θά γίνω σάν καί σένα!

Κοίταξε μέ ἀγάπη τόν ἔφηβο ἀκόμα ξαδελφό του ό Γιώργος καί τά μάτια του γέμισαν ξανά δάκρυα.

-Θά προτείνω στόν θεῖο νά σέ πάρουμε καί σένα μαζί μας ἀπόψε, τοῦ εἶπε περισσότερο γιά νά κρύψει τή συγκίνησή του ό Γιώργος.

Ἐφυγε χαρούμενος ό Νικόλας δίχως κᾶν νά ὑποπτευτεῖ τή μεγάλη πάλη πού γινόταν μέσα στήν ψυχή τοῦ ξαδελφου πού θαύμαζε. Ό Γιώργος ἄφησε ἐλεύθερα τά δάκρυά του νά κυλήσουν. Ἡ μάνα του τοῦ εἶπε «κάνε ὅ,τι σέ φωτίσει ό Θεός!» Ναί, θά κάνει αὐτό πού θά τόν φωτίσει ό Θεός!

Γονάτισε στήν ἀμμουδιά, ἐκεῖ πού ἔσκαγε τό κύμα.

-Σιώπα, καρδιά μου, πεφίμωσο! Σιώπα νά ἀκούσεις τόν Θεό...

-Ἐλα, γιέ μου, πᾶμε σπίτι, εἶναι ἀργά.

Ἡ μάνα του στεκότανε δίπλα του δακρυσμένη.

-Ἐλα, γιέ μου, καί μή βασανίζεσαι ἄλλο! Ὅπως μάς ἀνέλαβε ὡς τώρα ό Θεός, θά μάς ἀναλάβει κι ἀπό δῶ καί πέρα! Συγχώρεσέ με πού σ' ἔβαλα σ' ἕναν τέτοιο μεγάλο πειρασμό, ἔλα νά πᾶμε στό σπίτι μας! Ό θεῖος σου σέ θέλει ἀπόψε στήν ψαριά!

-Ἐσβησε, μάνα μου, ἡ ταραχή τῆς ψυχῆς μου, ἔσβησε ὅπως σβήνει τό κύμα στήν ἀμμουδιά!

-Ἄς τό ἀφήσουμε στά χέρια Του, παιδί μου, τό μοιράδι μας ἄς μάς τό δώσει Ἐκεῖνος!

Μάνα καί γιός περπατοῦσαν ἀγκαλιασμένοι στήν ἀμμουδιά καί τό κύμα τοῦς φιλοῦσε τά πόδια! Κι ἔτσι ὅπως ἔφτανε στά αὐτιά τους ό φλοῖσβος, ἡ καρδιά τους ἄκουγε ξεκάθαρα τή φωνή τοῦ Θεοῦ: «Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσεσθε»!

Ἐλένη Βασιλείου

Πενταετές Μνημόσυνο Στεργίου Σάκκου

Μέσα στο χαρμόσυνο κλίμα της ανάστασιμης περιόδου έγινε τό Μνημόσυνο του μακαριστού διδασκάλου της Ἀδελφότητός μας Στεργίου Σάκκου, τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων 30 Ἀπριλίου. Πλήθος ἀδελφῶν, φίλων καί μαθητῶν προσήλθαν στόν ἱερό ναό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος, στίς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητος «Χριστιανική Ἑλπίς» στό Φίλυρο. Μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας τελέσθηκε ἡ ἀκολουθία τοῦ Μνημοσύνου καί στή συνέχεια Τρισάγιο στόν τάφο τοῦ κεκοιμημένου.

Μέ θερμή εὐχαριστία ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι δοξάσαμε τόν ἅγιο Θεό γιά τόν μακαριστό διδάσκαλό μας, ὁ ὁποῖος ἀνέστησε, ἀνέπαυσε, οἰκοδόμησε καί στήριξε τίς ψυχές ὅλων μας. Μαθητές του ὑπῆρξαν καί οἱ τέσσερις λειτουργοί ἱερεῖς, π. Ἀλέξανδρος, π. Μιχαήλ, ὁ συνταξιούχος π. Θεόφιλος καί ὁ ἀρχιμ. π. Εἰρηναῖος, ὁ ὁποῖος κήρυξε τόν θεῖο λόγο μνημονεύοντας εὐγνωμόνως τόν καθηγητή του. Συγκινητικές ἦταν οἱ καταθέσεις καί τῶν ἄλλων ἱερέων, καθώς καί τῶν συνδαιτυμόνων στό γεῦμα πού ἀκολούθησε.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας στήν

προγραμματισμένη ἐκδήλωση μνήμης παρουσιάσθηκαν πτυχές ἀπό τή διακονία τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου μας στή χριστιανική οἰκογένεια ὡς κατ' οἶκον Ἐκκλησία. Ἡ κατάμεστη αἴθουσα τῆς Ἀπολυτρώσεως καί οἱ παρακείμενοι

χώροι ἀντιλάλησαν ἀπό τά τραγούδια τῶν τριῶν χορωδιῶν μας, τῆς παιδικῆς, τῶν φοιτητριῶν τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος» καί τῶν φοιτητῶν τοῦ «Λύχνου». Τό πρόγραμμα περιλάμβανε ἐπίσης δειγματοληπτικά μερικά στιγμιότυπα μέ προβολές καί λόγους τοῦ διδασκάλου. Οἱ καταθέσεις καί μαρτυρίες οἰκογενειάρχων ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ἔζησαν ὡς ἔμπειρο σύμβουλο, σοφό ἐμπνευστή καί στοργικό πατέρα σέ πολλές φάσεις τῆς οἰκογενειακῆς τους ζωῆς, συγκίνησαν καί ἔγιναν ἀφορμή γιά τόν καθένα μας νά θυμηθεῖ ἀντίστοιχα δικά

του περιστατικά. Παραθέτουμε ένδεικτικά δύο από τις μαρτυρίες που ακούστηκαν εκείνο τό βράδυ.

‘Η κ. Άναστασία Τζουρά-Τζιώτζιου ανέφερε: «Ήταν Δεκέμβριος τοῦ 2002, τότε πού θά γινόταν στό σπίτι μας ὁ ἀρραβῶνας μου. Μόλις 6 μῆνες πρίν εἶχε ἀναπαυτεῖ ὁ πατέρας μου ἐντελῶς ξαφνικά. Σίγουρα κάποιες σκιές ἔθλιβαν τήν καρδιά μου, γιατί πραγματικά θά ἤθελα νά εἶναι παρών σ’ αὐτή τήν τόσο μεγάλη χαρά τῆς ζωῆς μου.

Άφοῦ εἶχαν ἔρθει στό σπίτι ὅλοι οἱ καλεσμένοι, χτύπησε ξαφνικά τό κουδούνι. Άνοιξα τήν πόρτα καί ἔμεινα ἄφωνη ἀπό ἔκπληξη καί χαρά μαζί. Ήταν ὁ δάσκαλος... Τό γνώριζε ὅτι θά ἀρραβωνιάζομουν ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα, ἀνήμερα τῆς γιορτῆς μου, 22 Δεκεμβρίου, καί ἦρθε γιά νά προσθέσει χαρά στή χαρά μου. Δέν θά ξεχάσω ποτέ τά λόγια του: “Ήξερα ὅτι ἀρραβωνιάζεσαι σήμερα καί ἦρθα νά παρευρεθῶ στή θέση τοῦ πατέρα. Δέ θά ἤθελα τίποτε νά ἐπισκιάσει τή χαρά σου ἀπόψε”»...

Κάθισε ἀπλά ἀνάμεσά μας, ἐνδιαφέρθηκε νά γνωριστεῖ μέ ὅλους, ἔδωσε ἄλλο νόημα μέ τήν παρουσία του, ὁμόρφυνε τά πάντα καί, τό σπουδαιότερο, δημιούργησε πνευματική ἀτμόσφαιρα. Ἐδωσε πρῶτα στόν Κώστα τήν Καινή Διαθήκη καί τοῦ εἶπε νά τήν ἀνοίξει τυχαῖα. Ἐρμήνευσε τότε ἕνα χωρίο ἀπό τήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή μέ σαφήνεια καί καθάριο λόγο, προσαρμόζοντας τήν περικοπή στήν καθημερινή ζωή μας καί παραδίδοντάς μας συμβουλές καί παραινέσεις γιά τόν ἔγγαμο βίο... Εἶμαι σίγουρη πῶς καί τώρα ἀπό τόν οὐρανό σάν στοργικός πατέρας σκεπάζει μέ τήν προσευχή του

καί προστατεύει ὅλα τά παιδιά του».

Σέ μία ὀδυνηρή ἐμπειρία τῆς οἰκογένειάς του ἀναφέρθηκε ὁ κ. Δημήτρης Διαμαντής:

«Σεβαστέ μας διδάσκαλε,

Άπό τό πλῆθος τῶν γεγονότων, πολύ ξεχωριστά μένουν μέσα μας ἐκεῖνα πού συνδέονται μέ τόν ξαφνικό θάνατο τοῦ Στέργιου μας, τοῦ ἐνός ἔτους παιδιοῦ μας πού εἶχε τό ὄνομά σου. Τότε πού στάθηκες δίπλα μας ὄχι ἀπλῶς ὡς πατέρας καί ἀδελφός ἀλλά ὡς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Κυρίου.

Μετά τό περιστατικό, τίς πρῶτες ὥρες «πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα»; Τρέξαμε ὅπως ἤμασταν σέ σένα. Μᾶς δέχθηκες μέ τόν ἀναστάσιμο χαιρετισμό «Χριστός ἀνέστη»! Ἐκλαψες μαζί μας, πονοῦσες ὅσο κι ἐμεῖς, ὅμως, γιά ἄλλη μία φορά πῆρες τόν θεῖο λόγο καί ἄφησες αὐτόν νά μᾶς παρηγορήσει. Τίς ὥρες ἐκεῖνες ἔριξες βάλσαμο τά θεϊκά λόγια στίς πονεμένες καρδιές μας.

Βασιστήκαμε στή σοφία καί στήν ἀγάπη σου γιά τό πῶς νά χειριστοῦμε πρακτικά θέματα πού προέκυπταν καί ἰδιαίτερα σέ σχέση μέ τά ὑπόλοιπα παιδιά. «Πρέπει ὅπωςδήποτε τά παιδιά νά ἔρθουν στήν Ἐξόδιο ἀκολουθία, ἀλλά ὄχι στήν ταφή», μᾶς εἶχες συμβουλέψει. Μερίμνησες θαυμαστά γιά τήν ταφή, καί πολλές φορές τό ἐπόμενο διάστημα ὅποτε σοῦ ζητήσαμε βοήθεια ἀμέσως ἀνταποκρίθηκες. Τό θλιβερό αὐτό περιστατικό ἔγινε γιά ὅλη τήν οἰκογένειά μας ἕνα θαυμαστό γεγονός. Τό θυμόμαστε πάντοτε μέ εὐγνωμοσύνη καί ἀγαλλίαση καί ἀναπολοῦμε μέ νοσταλγία τίς μέρες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἦταν γιά μᾶς ἀληθινά μέρες “τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου”.

Σεβαστέ μας διδάσκαλε,
πολύ θά θέλαμε νά δοῦμε ἀπό μιά γωνιά
τή στιγμή πού ὅλος ὁ οὐρανός καί ὁ δι-
κός μας Στέργιος σέ ὑποδέχονταν τήν
ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Πάσχα πρὶν ἀπὸ πέντε
χρόνια. Ἄς εὐχηθοῦμε νά βρεθοῦμε μία
μέρα ὅλοι μαζί ἐκεῖ στήν ἀνέκφραστη
χαρά τοῦ Παραδείσου. Ἐκεῖ ὅπου μέ ἐν-
θουσιασμό πολλές φορές διαλαλοῦσες:
“Ναί ἐκεῖ, ναί ἐκεῖ θέλωμεν ποτέ συναν-
τηθεῖ, ὦ πατρίς οὐρανία, τρισευδαίμων
καί τρισποθητή”. Ἀμήν».

Μιά Κυριακή ξεχωριστή

Ζήσαμε μιά ξεχωριστή μέρα τήν Κυ-
ριακή 21 Μαΐου. Συμμετείχαμε στή θεία
Λειτουργία πού τέλεσε ὁ πνευματικός
τῆς Ἀδελφότητός μας π. Μιχαήλ στόν
ναό τῶν Ἀγροτικῶν Φυλακῶν Κασσάν-
δρας. Μέ συγκίνηση συμπροσευχηθήκα-
με μέ τούς κρατούμενους πού συμμετεῖ-
χαν μέ κατάνυξη.

Κατόπιν στήν αἴθουσα τοῦ καταστή-
ματος συναντηθήκαμε μέ τούς ἄλλους
ἐπισκέπτες, μέλη τῶν ἁγιογραφικῶν κύ-
κλων τῆς Ἀδελφότητος, οἱ ὅποιοι εἶχαν
ἐκκλησιασθεῖ στή Ν. Φώκεια, καί μέ ἕνα
πλήθος κρατουμένων. Ἡ ομάδα τοῦ Λύ-
χνου παρουσίασε ἕνα σύντομο ψυχαγω-
γικό πρόγραμμα μέ τραγούδια καί σκε-

τσάκια, ἐνῶ ὁ ἀντιπρόεδρος μας κ. Γεώρ-
γιος Μυτιληναῖος ἀπηύθυνε ἐπικαιρο
μήνυμα παρηγοριᾶς καί ἐνθάρρυνσης
στά φυλακισμένα ἀδέλφια μας. Τούς
ἀποχαιρετήσαμε προσφέροντάς τους
πλούσια κεράσματα καί ἕνα δέμα μέ
προσωπικά εἶδη γιά τόν καθένα.

Γέλια καί χαρούμενες φωνές ἔδωσαν
θέση στή θλίψη καί τή μελαγχολία πού
κυριαρχεῖ συνήθως σέ τέτοιους χώρους.
Ἐπιστρέψαμε ἀναπέμποντας μυστικά δο-
ξολογίες γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού
ὅλους μᾶς ἀγκαλιάζει!

«Καί τῷ Θεῷ δόξα»

Μία σεμνή καί ὁμορφὴ ἐκδήλωση
ἔκλεισε τίς συνάξεις τῶν Κύκλων Με-
λέτης Ἀγίας Γραφῆς τό ἀπόγευμα τῆς
22ας Μαΐου. Στήν κατάμεστη αἴθουσα
τῆς Ἀδελφότητός μας μαθητές τῶν
Ἐκπαιδευτηρίων «ΕΛΠΙΔΑ» παρουσί-
ασαν μέ πολλή ἐπιτυχία τό θεατρικό
«Ἀγία Ἑλένη ἐκ Σινώπης, τό κρινολού-
λουδο τοῦ Πόντου». Ψάλαμε καί τραγου-
δήσαμε ὅλοι μαζί καί μέ τήν εὐχή τοῦ π.
Μιχαήλ ἀποχωρισθήκαμε μέ τήν ἐπιθυ-
μία οἱ διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ νά μή
διακόψουν τήν πνευματική μας ἐγρή-
γορη καί νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός νά ἀν-
ταμώσουμε καί πάλι τόν Ὁκτώβριο.

Θανάσιμο διαδικτυακό παιχνίδι

Συναγερμό έχει σημάνει σε όλο τον κόσμο τό επικίνδυνο διαδικτυακό παιχνίδι «Μπλέ Φάλαινα». Οί αρμόδιες αρχές διαφόρων χωρών (ΗΠΑ, Ίσπανίας, Γαλλίας, Βρετανίας) εκδίδουν οδηγίες για τήν προστασία τών εφήβων. Φορείς καί οργανώσεις έχουν ξεκινήσει ενημέρωση σέ γονείς καί παιδιά για τήν «Μπλέ Φάλαινα», συστήνοντας τρόπους αντιμετώπισης.

Τό διαδικτυακό παιχνίδι Blue Whale ή Blue Whale Suicide Game, πού σημαίνει «Μπλέ Φάλαινα» ή «Μπλέ Φάλαινα, τό Παιχνίδι τής Αυτόκτονίας», έχει χαρακτηριστεί ως άκρως επικίνδυνο, καθώς προσκαλεί τόν παίκτη νά συμμετέχει «χωρίς γυρισμό» καί χωρίς νά έχει τή δυνατότητα νά σταματήσει κατά τή διάρκεια ή νά άρνηθει τούς κανόνες τού παιχνιδιού. Χαρακτηρίζεται ως ιδιαίτερα επικίνδυνο, καθώς προσκαλεί αυτούς πού παίζουν νά αυτοτραυματιστούν, νά συμμετέχουν σέ επικίνδυνες δραστηριό-

τητες καί τελικά νά αυτοκτονήσουν. Όπως αναφέρει ή έφημερίδα Daily Mail, στή Ρωσία οί ειδικοί έχουν βρεϊ σημαντική έπιρροή τού παιχνιδιού σέ 130 θανάτους, χωρίς όμως νά μπορούν νά επιβεβαιώσουν τήν άμεση σύνδεσή τους μέ αυτό. Ό διαχειριστής τού παιχνιδιού -περιλαμβάνει ψυχεδελικά σύμβολα, νεκροκεφαλές, αρχαίους μύθους- δίνει 50 εντολές σέ διάστημα 50 ήμερών, τίς όποιες οί συμμετέχοντες είναι υποχρεωμένοι νά εκτελέσουν· διαφορετικά άπειλούνται πώς θά «τούς κυνηγήσουν καί πώς ξέρουν τά πάντα για αυτούς». Οί παίκτες άνήκουν κυρίως στήν ήλικιακή ομάδα τών 15-17 έτών κι έχουν έμφανίσει δυσκολίες στίς διαπροσωπικές τους σχέσεις. Άναζητούν άποδοχή, ζεστασιά, σύνδεση μέ κάποιον. Έπιθυμούν νά αισθανθούν δυνατοί, έκπληρώνοντας τούς στόχους πού τούς θέτουν, έστω κι αν είναι ό θάνατος. Κάποια μέσα δικτύωσης ύποστηρίζουν πώς όλο αυτό είναι μία φάρσα καί

ὅτι καμία σχέση δεν έχει με τις προαναφερόμενες αυτοκτονίες.

Ὡς δημιουργός του θανάσιμου αυτού παιχνιδιού φέρεται ένας 21χρονος Ρώσος, ο Philipp Budeikin (γνωστός και με το ψευδώνυμο Philipp Lis), ο οποίος κατηγορείται για υποκίνηση τουλάχιστον 16 αυτοκτονιών. Βρίσκεται σε φυλακή της Ρωσίας και εξακολουθεί να δέχεται έρωτικές επιστολές από έφηβες. Συνελήφθη τον Δεκέμβριο του 2016, έχει ομολογήσει τα εγκλήματά του και με κυνισμό αναφέρει ότι θεωρεί τα θύματά του «βιολογικά απόβλητα». Χαίρεται μάλιστα που πέθαναν και που η δοκιμασία αυτή «καθαρίζει την κοινωνία». Οι έφηβοι «πέθαναν χαρούμενοι, τους έδωσα ό,τι δεν είχαν στην πραγματική ζωή... τη ζεστασιά, την κατανόηση και την επικοινωνία», υποστήριξε. Η ψυχολόγος Veronika Matyushina δήλωσε: «Πιθανότατα, τα νεαρά κορίτσια που έρωτεύτηκαν τον Philipp Lis δεν έλαβαν αρκετή αγάπη και προσοχή από τους γονείς τους και αυτός ο όμορφος νέος τους έδωσε μέσα από το διαδίκτυο κάποια υποστήριξη και την προσοχή που επιδίωκαν». Ο Anton Breido, ανώτερος αξιωματικός της έξεταστικής επιτροπής, καταθέτει: «Ένα από τα προβλήματα για μας ήταν ότι 15 παιδιά που αυτοκτόνησαν, κατά τις εντολές του διαχειριστή, είχαν λάβει εντολή να διαγράψουν όλη την αλληλογραφία στους λογαριασμούς των social media, κάτι που όλα το έκαναν». Ὡστόσο, ένα 12χρονο κορίτσι δεν υπάκουσε και αυτό παρείχε στους έρευνητές σημαντικά στοιχεία, για να φτάσουν στον Budeikin.

Ὅπως και να έχει το θέμα, από την όλη εξέλιξη προκύπτει για άλλη μία φο-

ρά ή ανάγκη ενημέρωσης των παιδιών για τη σωστή και ασφαλή πλοήγηση στο διαδίκτυο. Προπαντός, όμως, επιτακτική προβάλλει ή ανάγκη ουσιαστικής επικοινωνίας των γονέων με τα παιδιά τους. Ὅσο υπάρχουν παιδιά που αναζητούν προσοχή, αγάπη, φροντίδα και αποδοχή από τον διαδικτυακό κόσμο, τόσο θα υπάρχει χώρος για αληθινά ή ψεύτικα παρόμοια παιχνίδια.

Είδικά σε μικρές ηλικίες, επιβάλλεται να ελέγχουν οι γονείς την καταλληλότητα των διαδικτυακών παιχνιδιών που παίζουν τα παιδιά τους. Ἰδιαίτερη προσοχή χρειάζεται, όταν το παιδί αρχίζει να αποξενώνεται από το φιλικό και το κοινωνικό περιβάλλον και να αισθάνεται υπερβολική ευχαρίστηση παίζοντας· όταν θυμώνει, επειδή διακόπτει το παιχνίδι και δεν πιστεύει ότι η ένασχόλησή του αποτελεί πρόβλημα. Φυσικά ή απότομη αλλαγή στις σχολικές επιδόσεις, ή συνεχώς αυξανόμενη χρήση του παιχνιδιού και η διαπίστωση ότι το παιδί λέει ψέματα σχετικά με το παιχνίδι οφείλουν να μας θορυβήσουν.

Στη χώρα μας τον περασμένο Μάιο σημειώθηκε το πρώτο κρούσμα-θύμα του επικίνδυνου αυτού παιχνιδιού. Ἄν κάποιος γονέας υποπτευθεί πως το παιδί του σχεδιάζει να προβεί στη δοκιμασία-πρόκληση «Μπλέ Φάλαινα» ή σε παρόμοια ή όποιος πολίτης γνωρίζει σχετικές πληροφορίες γι' αυτό, καλείται να επικοινωνήσει άμεσα με τη Διεύθυνση Δίωξης Ἡλεκτρονικού Ἐγκλήματος, σύμφωνα με ανακοίνωσή της. Ἄς κάνουμε ό,τι είναι δυνατό, για να προστατεύσουμε τα παιδιά μας!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τά γεγονότα...

Σοκαριστική άποψη

Μέσα σ' ένα χρόνο στην Ελλάδα έχουμε έναν θλιβερό απολογισμό πού φτάνει τούς 5.000 αναπήρους από τροχαία. Αυτό αναλύεται σέ: 5 νεκρούς, 25 αναπήρους, 60 τραυματίες, τίσ περισσότερες φορές σέ ηλικίες 15-29 έτών, κάθε μέρα. Για τήν αποτροπή αὐτῆς τῆς «σφαγῆς» πολλοί προτείνουν νά προβάλλονται συχνά οί ζωντανές σκηνές ἀπό δυστυχήματα ὅπως τίσ καταγράφουν οί εἰδικές κάμερες, ὥστε νά ἀντιληφθοῦν οί νέοι τούς κινδύνους τῆς ὁδήγησης. Ὁ κ. Τάσος Μαρκουῖζος, ὡστόσο, ἐκπαιδευτῆς ὁδικῆς συμπεριφορᾶς, γνωστός ὡς Ἰαβέρης, ἔχει μία σοκαριστική ἀλλά κατοχυρωμένη ἄποψη ἐπὶ τοῦ θέματος. Ὑποστηρίζει -ὄχι χωρίς λόγο- ὅτι τά παιδιά παρακολουθοῦν αὐτές τίσ σκηνές σάν νά πρόκειται γιά ταινία ἢ βιντεοπαιχνίδι. Γι' αὐτό προτείνει νά προβάλλουν στά παιδιά τήν ἐκφορά τοῦ νεκροῦ, τόν θρῆνον τῶν οἰκείων ἢ τά θύματα καθηλωμένα σέ ἀναπηρικά ἀμαξίδια ἢ κρεβάτια. Μόνο οί συνέπειες τῶν δυστυχημάτων, κατά τόν κ. Μαρκουῖζο, μποροῦν νά προβληματίσουν, νά παραδειγματίσουν καί νά ἀποτρέψουν ἀπό τήν ἐπικίνδυνη ὁδήγηση. Δυστυχῶς αὐτή ἡ «σκληρή» πλευρά τῆς ζωῆς εἶναι ἀκριβῶς αὐτή πού θέλουμε νά κρύψουμε ἀπό τά παιδιά μας. Ἔτσι

ὅμως τά ἀπομακρύνουμε ἀπό ἕναν σπουδαῖο καί ἀναντικατάστατο δάσκαλο.

Ράπισμα γιά τόν φεμινισμό

Ἐρευνητές τῆς Liverpool Victoria ἀνακάλυψαν ὅτι οἱ νοικοκυρές εἶναι πολὺ πιο εὐτυχισμένες, σέ ποσοστό 87,2%, ἀπό ὅ,τι οἱ «ἰσχυρές, ἀνεξάρτητες γυναῖκες» μέ βαρὺγδουπες ἐκπαιδεύσεις καί ἐπαγγελματικές σταδιοδρομίες, πού τίσ ἔχουν μετατρέψει σέ σκλάβες χρέους, ἐπιχειρηματικά γρανάζια καί φορολογούμενες δοῦλες.

Ἡ ἴδια μελέτη ἀνέφερε ὅτι τά κορίτσια καριέρας εἶναι συνήθως πολὺ λιγότερο εὐτυχισμένα ἀπό τίσ γυναῖκες σέ παραδοσιακά γυναικίους τομεῖς. Πολλές θά ἤθελαν νά ἐπιστρέψουν στό σπίτι ὡς σύζυγοι καί μητέρες. Οἱ λιγότερο ἱκανοποιημένες ἐργάζονταν στό μάρκετινγκ, τή διαφήμιση καί τίσ δημόσιες σχέσεις, μέ βαθμολογία εὐτυχίας 53,8%. Ἐπίσης κρατικές ἔρευνες ἔχουν δείξει ὅτι περισσότερο ἀπό τό ἕνα τρίτο τῶν ἐργαζομένων μητέρων θά ἤθελαν νά μένουν στό σπίτι μέ τά παιδιά τους.

Τά δεδομένα αὐτά ἀποτελοῦν γροθιά στό πρόσωπο τῆς 50ετοῦς φεμινιστικῆς προπαγάνδας, πού χλευάζει τό πρότυπο τῆς νοικοκυρᾶς γυναίκας. «Τό νά εἶσαι νοικοκυρά δέν εἶναι δουλειά ἢ εἶναι κάτι

Συζητώντας τά γεγονότα...

τό “καταπιεστικό” καί οί νοικοκυρές εἶναι “δοῦλες”», διακήρυτταν οἱ φεμινίστριες, παρά τό γεγονός ὅτι αὐτό εἶναι ρατσισμός γιά τίς γυναῖκες πού βλέπουν θετικά τούς παραδοσιακοὺς ρόλους τῶν δύο φύλων.

Ὁ φεμινισμός ἀποτελεῖ ἓνα ὄργανο, ἓναν δούρειο ἵππο, γιά νά διαλυθεῖ τό κύταρο τῆς κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια, καί νά ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ Νέα Τάξη πραγμάτων. Μακάρι, ἔστω καί τώρα, νά τό καταλάβουμε.

Μήνυμα ἐλήφθη;

Σύμφωνα μέ τά ἀποτελέσματα τοῦ διεθνοῦς προγράμματος PISA 2015 γιά τήν ἀξιολόγηση τῶν μαθητῶν σέ ἀνάγνωση, μαθηματικά καί θετικές ἐπιστήμες, οἱ ἐπιδόσεις τῶν δεκαπεντάχρονων ἐλλήνων μαθητῶν σημειώνουν πτωτική πορεία καί βρίσκονται κάτω τοῦ μέσου ὁρου τῶν 72 χωρῶν πού συμμετείχαν στό πρόγραμμα (βλ. www.oecd.org/pisa/). Ἡ ἐν λόγω ἀξιολόγηση δέν ἀντιμετωπίζεται ὡς συγκριτική τῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων τῶν χωρῶν, ὥστόσο εἶναι ἐνδεικτική τῆς παρεχόμενης παιδείας τους. Ἡδὴ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ κάνει λόγο γιά ἀπογοητευτικές ἐπιδόσεις τῶν Ἑλληνόπουλων. Ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα κατέχει τό 3% τῆς παγκόσμιας ἐπιστημονικῆς κοινότητας, ποσοστό πολὺ ὑψηλό γιά

τόν πληθυσμό της, τό ἐκπαιδευτικό σύστημα πλέον ἐκπέμπει SOS. Γι’ αὐτό εἶναι ἀκατανόητα τὰ μέτρα πού λαμβάνονται ἀπὸ τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ὅπως κατάργηση ἐξετάσεων, ἀφαίρεση μαθημάτων, ὑποβίβαση τοῦ τρόπου διδασκαλίας, μείωση τῆς βάσης ὥστε νά περνοῦν τίς τάξεις μέ 9,5 κ.τ.ῶ.

Ἑστιατόριο γιά ἀστεγούς

Μέχρι καί τό μεσημέρι δέχεται τοὺς πελάτες του καί «ὕπακούει» στίς γαστρονομικές ἐπιθυμίες τους. Τό βράδυ ὅμως τό σκηνικό ἀλλάζει. Τό ἐστιατόριο δέχεται μόνο ἀστεγούς στοὺς ὁποίους παρέχει δεῖπνο δωρεάν.

Ὁ λόγος γιά ἓνα ἐστιατόριο στή Μαδρίτη, οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ ὁποίου σιτίζουν καθημερινά πάνω ἀπὸ 100 ἀστεγούς τῆς περιοχῆς. Ὁ ὑπεύθυνος τῆς τοπικῆς φιλανθρωπικῆς ὀργάνωσης πού συντονίζει τό ἔργο τονίζει τή σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς πράξης, καθὼς οἱ ἄστεγοι παίρνουν τό δεῖπνο τους ἀξιοπρεπῶς σέ ἓνα φιλικό περιβάλλον, σάν κανονικοὶ πελάτες τοῦ ἐστιατορίου. Τά ἔξοδα τοῦ δείπνου καλύπτονται ἀπὸ τίς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας, ἐνῶ τό ἐστιατόριο προσελκύει πολὺ κόσμο. «Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει Θεῷ»... Καί ὁ Θεός εἶναι πολὺ «συνεπής» στίς... συναλλαγές του.

